

வந்திருக்கு. இந்த நேரத்துல முறுக்கிக்கிட்டு நிக்காம... எனக்கு சப்போர்ட்டா இருக்கச் சொல்லு ஆர்த்தி."

"இன்னும் என்ன உத்தரவாதம் வேணும் உனக்கு?" என்றாள் ஆர்த்தி.

மனோகர் அருகில் வந்த அர்ச்சனா, "இந்த மனசு இப்படியே இருக்கணும். அதுபோதும்" என்றாள்.

அவள் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான் மனோகர்.

"இப்ப உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி தரப்போறேன். உங்க வீட்டுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி நேரா எங்க வீட்டுக்குப் போறோம். அங்க ஒரு தடபுடலான விருந்து ரெடியாகிட்டிருக்கு."

"என்னடி சொல்றே? அப்பா..."

"அப்பாதான் என்னென்ன சமைக்கணும்னு மெனு போட்டது. அப்பா, உன்னை மன்னிச்சிட்டார். உங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுக்கு அட்சதையோட ரெடியா இருக்கார்."

எல்லாரோட அடிமனசுலயும் நல்ல குணங்கள் கண்டிப்பா இருக்குக்கா. அதை மறைச்சிக்கிட்டு அது மேல படிஞ்சிருக்கற அழுக்கைச் சரியான சந்தர்ப்பத்துல கழுவிட்டா... அந்த நல்ல குணங்கள் பளிச்சுன்னு தெரியும். வாங்க போலாம்" என்றாள் ஆர்த்தி.

ப்ரீதி "கெக்கெக்கே" என்று சிரித்தது.

நிறைந்தது

நான் மலரோடு தனியாக...

1

ஒலிபெருக்கிகள் எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் இரைச்சலாய் விளம்பரங்களை காதுகளில் திணித்துக் கொண்டிருந்தன.

'என்ன ராஜாத்தி, ஏன் இப்படி கவலையா இருக்கே?'

'இந்த சட்டை என்ன போட்டுத் துவைச்சாலும் வெள்ளையாக மாட்டேங்குது. நாளைக்கோ அவருக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கு. அதான் கவலையா இருக்குக்கா.'

'ப்பூ! இவ்வளவுதானா? மயில்மார்க் டிட்டெர்ஜெண்ட் சோப் இருக்கறப்போ நீ ஏன் கவலைப்படறே? எந்த அழுக்கையும் அடிச்சி விரட்டிடும்!'

'ஆம்! வாங்குங்கள் மயில் மார்க் டிட்டெர்ஜெண்ட் சோப்! போலிகளைக் கண்டு ஏமாந்து விடாதீர்கள்! மயில் மார்க் என்று கேட்டு வாங்குங்கள்!'

தமிழ்நாடு அரசின் சாதனைகளை முரசு கொட்டும் பல அரங்கங்களிலும் கியூவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கண்காட்சியை ஒரு தரம் சுற்றி வரும் ரயில் இன்னும் இரண்டு பெட்களுக்கு ஆள்சேரக் காத்திருந்தது. பல நிறுவனங்களின் துண்டுப் பிரச்சார நோட்டீசுகள் "Use Me" தொட்டிகளைத் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களிலும் மிதி பட்டன. சோப்புக் குமிழிகள் பல வண்ணங்கள் பிரதிபலித்துக் காற்றில் அலைந்தன. இரண்டு கையாலும் பிடித்துச் சாப்பிட வேண்டிய மகா அப்பளங்களுக்கும், கை பூரா எண்ணெயாகும் மிளகாய் பஜ்ஜி களுக்கும் டோக்கன் வாங்கிக்கொண்டு முந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கொஞ்சம் பிடிங்களேன்” என்று சரவணனை ரகுவிடம் ஒப்படைத்து விட்டு சாரதா பீங்கான் கப் அண்ட் சாஸர் எடுத்துப் பார்த்து, “இது உடையுமாப்பா?” என்று விசாரித்தாள்.

சரவணன் சிறகு செருகின தொப்பி வைத்து, கன்னத்தில் திருஷ்டிப் பொட்டுடன், கையில் நீள வால் கொண்ட பலூனைப் பிடித்திருந்தான்.

ரகு அருகில் இருந்த செயற்கை நீருற்றை சரவணனுக்குக் காட்டி அவனை சிரிக்க வைக்க முயன்றாலும், நெரிசலான கூட்டமும் இரைச்சலான சத்தமும் அலர்ஜி செய்ய சரவணன் சிரிப்பதில்லை என்கிற தீர்மானத்தில் இருந்தான்.

“என்னங்க, ஆறு இருபது ரூபாய் சொல்றான். வாங்கட்டுமா?”

“சரி.”

“ஏம்பா ஏழா கொடுக்கக் கூடாதா?”

“வராதும்மா.”

“சரி, நல்லா பேக் பண்ணிக் கொடு.”

சரவணனை ஜாக்கிரதையாக இடுக்கியபடி கைப்பையின் ஜிப் திறந்து இருபது ரூபாய் எடுத்துத் தந்தான் ராகு.

அடுத்து ராஜஸ்தான் சேலைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த கடைக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு, “சும்மா பார்க்கலாங்க. எதுவும் எடுக்கணும்னு இல்லை” என்றாள் சாரதா.

“ஏன், பிடிச்சிருந்தா எடுக்கலாம் சாரதா.”

நுழைந்து அரை மணி நேரம் புரட்டி விட்டு, கேள்விகள் தொடுத்து விட்டு, “வேணாங்க. சுருங்காதுன்னுதான் சொல்றான். எனக்கு நம்பிக்கை வரமாட்டேங்குது. நூத்தி இருபதுக்கும், நூத்தி நாப்பதுக்கும் இங்க எடுக்கறதுக்கு இன்னும் கொஞ்சம்கூட விலையில் பூனம், ஷிபான் இப்படி எடுத்துட்டா நல்லா உழைக்கும்” என்றாள்.

“சரி.”

சரவணன் அழ ஆரம்பிக்கவே ஒரு பக்கமாக அமர்ந்து ஃபேரெக்ஸ் கலந்து பாட்டிலில் ஊற்றி சரவணன் வாயில் திணித்தாள் சாரதா.

ரகு சற்றுத் தள்ளி நின்று சிகரெட் பற்ற வைத்தான்.

அருகில் நாடக அரங்கத்தில் இருநூறு நாற்காலிகளில் இருபத்தி நான்கு பேர் உட்கார்ந்திருக்க... நடக்கின்ற சத்தம் ‘டங், டங்’ என்று ஒலிக்கும் மேடையில் நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“மாலதி, உன்னைப் பார்க்காமல் என்னால் ஒரு நிமிடம்கூட உயிர்வாழ முடியாது.”

“ஆனால் விதியின் விளையாட்டுக்கு நாம் கட்டுப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் சுரேஷ். இதுதான் காலம் செய்யும் கோலம். திருமாலின் தீர்ப்பு. அதை மீற மனித ஜென்மங்களாகிய நமக்கு சக்தியில்லை. வாழ்க்கையின் கோரப்பிடியில் நாமெல்லாம் கொலுபொம்மைகள் சுரேஷ், கொலு பொம்மைகள்!”

ரகு வேறு பக்கம், திரும்பிக் கொண்டான்.

“ஹலோ ரகு” என்று வந்தான் செந்தில். ரகுவோடு அதே போங்கில் வேலை பார்ப்பவன். “தனியாவா வந்திங்க?”

“இல்லைங்க. என் வைஃபும், குழந்தையும் அதோ இருக்காங்க.”

“ரொம்ப தைரியம்தான். நீங்க தம் அடிக்கிறதுக்கு அவங்க எதுவும் சொல்றதில்லையா?”

“சொல்லி அலுத்துப்போய் நிறுத்திட்டாங்க. நீங்க ஃபேமிலிய அழைச்சுட்டு வரல்லையா?”

“இல்லை ரகு. ஊர்லேர்ந்து என் மச்சானோட பையன் வந்திருக்கான். அவனுக்கு ராட்டிணம் சுத்தணும்னு மட்டும்தான் குறி. எனக்கு மயக்கம் வரும். இஷ்டத்துக்கு சுத்திட்டு வான்னு காசைக்கொடுத்து அனுப்பிச்சிட்டேன்.”

“ஸ்மோக் பண்ணிங்களா செந்தில்?” ரகு பாக்கெட் நீட்ட...

“கொடுங்க” என்றெடுத்து நெருப்பைப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டு, “இன்னிக்கு மேனேஜரோட என்ன தகராறு ரகு?” என்றான்.

இன்னிக்கு கேஷ்ல நூறுரூபா ஷார்ட்டேஜ். மேனகா எண்டர்ப் ரைசஸ்லதான் பதினஞ்சி பண்டல் கொண்டாந்து கட்டினாங்க. பேமெண்ட்டுக்காக அதில் நாலு பண்டல் பிரிச்சிட்டேன். ஏதோ ஒரு பண்டல்ல ஒரு நோட்டு குறைச்சலா இருந்திருக்கணும். இது என் யூகம். மேனேஜர் ஒரு போன் செஞ்சா மறுபேச்சு எதுவும் சொல்லாம அவங்க பணம் கொடுத்தனுப்பிச்சிடுவாங்க. இவர் என்னையே பேச்சுசொல்லிட்டார். அந்தாளு கனகராஜைப் பார்த்தாலே எனக்குப் பிடிக்காது. நிறைய பேட் மேனார்ஸ் உள்ள ஆசாமி. தேவையில்லாம ஆர்க்யூ பண்ணுவான். மேனேஜருக்குதான் நல்ல ரேப் போர்ட். போன்ல என்கிட்ட ரொம்ப நேரம் ஆர்க்யூ பண்ணிட்டு ‘உங்க வார்த்தையை நம்பறேன்’னு ஏதோ பிச்சை போடற மாதிரி கடைசில ஒத்துக்கிட்டான். இதை அவாய்ட் பண்ணிக்கலாமேன்னு நான் மேனேஜர் கிட்ட கோபமா சொன்னேன். உடனே இவரு ரூல்ஸ் பேச ஆரம்பிச்சிட்டார்.”

“ஆஃபிஸ்ல எல்லாமே ரூல்ஸ்படிதான் நடக்குதா?”

“அதைத்தான் நானும் கேட்டேன். ஒருத்தருக்கொருத்தர் எவ்வளவு விஷயங்கள்ல அட்ஜஸ்ட் பண்ணிட்டுப் போறோம். சரியான நட்டு!”

“சரி விடுங்க ரகு. எக்ஸ்சேஞ்ச் ஆஃப்ரல் உங்க பழைய பைக்கைக் கொடுத்துட்டுப் புதுசு மாத்தப் போறதாச் சொன்னீங்களே, என்ன ஆச்சு?”

“அதெல்லாம் விளம்பரத்திலதான் கவர்ச்சியா இருக்கு. கிட்டப்போனா கழுத்தைப் பிடிக்குது. பழைய வண்டிக்கு அடிமாட்டு விலை போடறாங்க. அப்பப்ப சர்வீஸ் பண்ணி இதையே வெச்சிக்கிறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். நீங்க வேளச்சேரி பக்கத்தில் ஒரு ப்ளாட் போய்ப் பார்த்திங்க இல்ல? வாங்கினீங்களா செந்தில்?”

“பள்ளிக்கரணைல ரோட்டை விட்டு இறங்கி உள்ளேப் போகுது அந்த ஏரியா. நல்ல இடம். எனக்கு வர வேண்டியிருந்த ஒரு பணம் வரலை. அதனால இண்ட்ரெஸ்ட் போயிடுச்சி. உங்களுக்கு எதுவும் ஐடியா இருந்தாச் சொல்லுங்க, நமக்கு வேண்டியவர்தான், பேசி முடிச்சிவிடறேன்.”

“என் மாமனார் மூலமா கொஞ்சம் பணம் வர்ற மாதிரி இருக்கிறது. அதை வைஃப் பேர்லயே ஒரு இன்வெஸ்ட்மெண்ட்டா லேண்ட் வாங்கிடலாமனு யோசிச்சேன்.”

“அதான் சார் ஸேஃப்டி. விலை ஏறாமப் போனாலும் இறங்கிடுங்க. சொத்தா நிலைச்சி நிக்கும். நம்ம பேங்க்லதான் ரொம்ப குறைச்ச வட்டில ஹவுசிங் லோன் தர்றாங்களே... அப்பளை செஞ்சி சின்னதா வீடு கட்டிட்டா வாடகைப் பிரச்சினையும் தீர்ந்திடும். எப்ப வர்றீங்கன்னு சொல்லுங்க, இடம் அழைச்சிட்டுப் போய்க் காட்றேன்.”

“அவளும் பார்க்கணும் செந்தில். கன்சல்ட் பண்ணிட்டு சொல்றேன்.”

அதற்குள் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு சாரதா வந்து, “அட! எப்படி சார் இருக்கீங்க? உங்க வைஃப் வரலையா?” என்றாள் செந்திலிடம்.

“இல்லைங்க.”

“என்னங்க, போலாமா?”

“வர்றோம் செந்தில். காலைல பேங்க்ல பார்க்கலாம்.”

ரகுவும், சாரதாவும் கண்காட்சியின் வேறு பகுதிக்கு நடந்தார்கள்.

“பஜ்ஜி சாப்பிடலாமா சாரதா?”

“வேணாங்க. என்ன எண்ணெயோ, என்னவோ... வயிறு கெட்டுடும். பாப்கார்ன் வேணும்னா வாங்குங்க.”

அதிலும் கொஞ்சம் எண்ணெய் போடுவான் என்கிற நகவலறியை அவளுக்குப் புகட்டாமல் சென்று பாப்கார்ன் வாங்கி வந்தான் ரகு.

“என்னமோ வீடு கட்டறதைப் பத்தி சொல்லிட்டிருந்தாரு போலிருக்கு?”

“ஆமாம். உங்கப்பா தர்றதா சொல்லிருக்கிற மூணு லட்சத்துக்கு வீட்டுமனை வாங்கலாம்னு பேசிக்கிட்டமே, அதைச் சொன்னேன். பேங்க்ல ஸ்டாஃபுக்கு ரொம்ப குறைச்சலான வட்டிக்கு வீட்டுலோன் தர்றாங்க. பதினஞ்சி வருஷத்தில் திருப்பிக் கட்டினால் போதும். அதில லோன் வாங்கி வீடும் கட்டுங்கன்னு யோசனை சொன்னார்.”

“நல்ல யோசனைதான். ஆனா வாடகைக்குதான் விட முடியும்.”

“ஏன் சாரதா? என்கிட்டத்தான் பைக் இருக்கே. அதில பேங்குக்கு வந்துட்டுப் போறேன். இன்னிக்கு சிடிக்கு வெளிலதான் நல்ல காத்தும் கிடைக்குது.”

“இப்ப அபார்ட்மெண்ட்ல இருக்கறது என்னமோ குடும்பத்துக்குள்ளே இருக்கற மாதிரி கலகலன்னு, ஸேஃப்டியாவும் இருக்கு. ஊருக்கு வெளில வீட்டைக்கட்டி குடி போனா நீங்க வர்ற வரைக்கும் பக்கு பக்குன்னு இருக்கும். திருட்டு பயம் வேற, இந்த மாதிரி நினைச்சா நாலு இடத்துக்குப் போக முடியுமா? ஏங்க, அப்பா கொடுக்கிற பணத்தில் சிடிக்குள்ளேயே ஒரு அரை கிரவுண்டு வாங்கிட முடியாதா? வீடு அப்புறம் காசு சேர்த்து கட்டிக்கலாம்.”

“விளையாடறியா? மூணு லட்சத்தில் சிடிக்குள்ளே மனையா?”

“விசாரிச்சுப் பாருங்களேன். அரை கிரவுண்டு எங்கயாச்சும் கிடைக்கலாம்.”

“நிலமை புரியாம பேசறே சாரதா.”

“மஃப்ளர் எடுத்து கழுத்துல போட்டுக்கங்க. உங்களுக்கு பனி வாடை ஒத்துக்காது.”

“பரவால்லை, விடு.”

ரங்கராட்டிணங்கள் விளிம்பில் சர விளக்குகள் அணிந்து வெளிச்சமாக கழன்று கொண்டிருக்க...

“சுத்தணுமா சாரதா?”

“இவனை வெச்சிக்கிட்டா? வாந்தியெடுத்துடுவான்.”

“இவனை நான் வெச்சிக்கிறேன். நீ சுத்திட்டு வா.”

“நான் மட்டும் எப்படிங்க தனியா?”

“சரி, விடு!”

ரங்க ராட்டிணத்திலிருந்து ஒருத்தி இவனைப் பார்த்து கையசைப்பது போலிருக்கவே, ரகு திரும்பி வேறு யாரையாவதா என்று பார்த்தான். அடுத்தச் சுற்றிலும் அவள் இவனைப் பார்த்து கையசைக்க...

ரகுவுக்குள் ஜிவ்வென்று ரத்தம் பாய்ந்தோடியது.

“ஆ... ஆர்த்தியா அது? யெஸ்! ஆர்த்திதான்!”

“யாருங்க அது? உங்ககூட வேலை பார்க்குதா?”

“இல்லை சாரதா!”

“பேங்குக்கு வருமா? தெரிஞ்சு பொண்ணா?”

“இல்லை சாரதா!”

“அப்படின்னா உங்களை தப்பா அடையாளம் புரிஞ்சுக்கிட்டு அந்தப் பொண்ணு கையாட்டுதுன்னு நினைக்கிறேன். சரி, வாங்க போலாம். ஹோட்டல்ல சாப்டுட்டுதானே வீட்டுக்குப் போறோம்?”

“ம்” என்று கூட நடந்த ரகு ஒருமுறை சுழலும் ராட்டிணத்தைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

ஆர்த்திதானா? அவள் எப்படி சென்னையில்?

“என்னங்க யோசனை?”

“ஒண்ணுமில்லை. வா” என்று நடந்தான் ரகு.

2

அன்றொரு நாள்

அந்தப் பூங்காவில் மரங்கள் கிளை பரப்பி நிழல் விரித்திருந்தன. உதிர்ந்த சருகுகள் தரையில் மெத்தை போட்டிருக்க...

ஒரு அகல மரத்தில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த அவன், அவளையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒற்றைப் பின்னலை முன்புறம் போட்டு முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவனெதிரில் அமர்ந்திருந்த அவள் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆசை ஆசையான பார்வை. வாழ்வின் கடைசி நிமிடம் இதுதான் என்பது போன்ற அவசர ஆதங்கப்பார்வை. உயிர்வரை ஊடுறுவி வார்த்தையின்றி ஆயிரம் அர்த்தம் சொல்லும் பார்வை. மனசும் மனசும் பேசிக்கொள்ள மௌன சாட்சிகளாய் விழிகள் அமைத்த பார்வை.

“போதும்” என்றாள், “புறப்படலாம்.”

“ப்ளீஸ்... என்ன அவசரம்?” என்றான்.

“மணி என்ன ரகு?”

“அஞ்சிதான் ஆகுது ஆர்த்தி.”

“ரூப் சொல்லாதே, ரொம்ப நேரம் முன்னடியே அஞ்சி பத்து.”

“ஆறாகப் போகுது.”

“போகணும்ப்பா. இப்ப புறப்பட்டாதான் ஏழு மணிக்குள்ளே வீட்ல இருக்கலாம்.”

“கொஞ்ச நேரம் கழிச்சிப் போகலாம் ஆர்த்தி.”

அவள் கையை தன் மடியில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு மருதாணிச் சிவப்பை விரல் விரலாக ரசித்துப் பார்த்தான்.

“சமயத்தில் என் டாடி ஆபீஸ்லேர்ந்து ஆறரைக்கு வந்துடறார் ரகு, புறப்படலாம்.”

“வந்தா என்ன?”

“கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ்லேர்ந்து இன்னும் வரல்லையான்னு அம்மாவைக் கேப்பாரு. திடீர்னு செண்ட்டருக்கு போன் பண்ணி விசாரிச்சுட்டா... தொலைஞ்சேன்.”

“உன் செண்டர்ல அட்ஜஸ்ட் பண்ண மாட்டாங்களா?”

“அதெல்லாம் பண்ணமாட்டாங்க.”

“சரி, விசாரிச்சா என்ன சொல்வாங்க?”

“இன்னிக்கு கிளாசுக்கு வரவேயில்லையேன்னு சொல்லுவாங்க.”

“உடனே உங்கப்பா போலீசுக்கு தகவல் சொல்லிடுவாரா என்ன?”

“வெய்ட் பண்ணிப் பார்ப்பார்.”

“எவ்வளவு நேரம் வெய்ட் பண்ணுவார்?”

“ம்... ஒரு ஒம்போது வரைக்கும்.”

“அதுக்குள்ளே போய்டலாம், பேசாம இரு!”

“போயி...? என்ன பதில் சொல்றது?”

“உனக்கா பொய் சொல்லத் தெரியாது? உன் ஃபிரண்டு மேரேஜ் ரிசப்ஷன்னு சொல்லிட்டு அன்னிக்கு சினிமாவுக்கு வரல்லை என்னோட? அந்த மாதிரி பொருத்தமா நம்பற மாதிரி ஒரு பொய் சொல்லு! ஒரு ஆளுக்கு ஆக்ஸிடெண்ட், அந்தாளை ஆட்டோல தூக்கிப்போட்டு ஆஸ்பத்திரில சேர்த்துட்டு வர்றேன்னு சொல்லு.”

“தேவைதானா?”

“இன்னிக்கு நீ ஸ்பெஷலா டாலடிக்கிறே ஆர்த்தி. மனசே வரலை உன்னைப் போகச் சொல்றதுக்கு.”

“என்ன திடீர் உருகல்ஸ்?”

“ஒரே முகம்தான். ஒவ்வொரு நாளைக்கு தேஜஸ் எப்படி?”

“என்ன வேணும் ரகு, கமான்!”

“என்ன கேட்டுடப் போறேன் பெருசா?”

“இந்த வாரக் கோட்டா முடிஞ்சது கண்ணு.”

“அடுத்த வாரக் கோட்டால அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கலாம்.”

“நோ! நத்திங்! நெவர்! லேது! இல்லை!” கையூன்றி எழுந்தாள். ஆடையில் ஒட்டியிருந்த குப்பைகளைத் தட்டிக் கொண்டாள். துப்பட்டாவை சரி செய்து கொண்டாள்.

“வாப்பா!” என்று கை நீட்டினாள். அவள் கைபிடித்து எழுந்து அவள் தோளில் கை போட்டபடி, “தேஜசுக்குக் காரணம் கண்டுபிடிச்சிட்டேன் ஆர்த்தி” என்றான்.

“நடந்துகிட்டேப் பேசலாம். என்ன கண்டுபிடிச்சே?”

அவள் காதுக்குள் சொல்ல ‘ச்சீ’ என்றாள். கைப்பையால் அவன் தோளில் மொத்தினாள்.

“உண்மையா, இல்லையா?”

“வேற பேசேன்.”

“உண்மையா, இல்லையா?”

“அய்யோ! இதை விட்டுப்பா!”

“உண்மையா, இல்லையா?”

“எப்படித் தெரியும் உனக்கு?”

“அப்ப உண்மைதானே?”

“சொல்லு, எப்படித் தெரியும்?”

“ஒரு அப்சர்வேஷன்தான்.”

காரணத்தோடும் காரணமில்லாமலும் சிரித்தபடி, ஒருவரை ஒருவர் உரசியபடி மெதுவாக அவர்கள் நடந்து கொண்டிருக்க, வானத்தில் வெளிச்சம் ஜகா வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. கோவை குளிர்த தென்றல் மின்விசிறிகளை ஓரங்கட்டிக் கொண்டிருந்தது.

3

சுமையல் மேடையை சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள் சாரதா. தாளியில் உறங்கின சரவணனின் ஒரு பாதம் மட்டும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. டி.வி.யில் ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த திரைப்படத்துடன் மனம் ஒட்டாமல் டி.வி.யை அணைத்தான் ரகு.

“ஏன் அணைச்சிட்டிங்க?” குரல் கொடுத்தாள்.

“தூக்கும் வருது.”

படுக்கையறைக்குள் வந்து கொசு எதிர்ப்பானுக்கு புதிய மேட் மாற்றினான். இரவு விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு காலுக்கு ஒரு தலையணை அமைத்துக்கொண்டு படுத்தான்.

“தூங்கிடாதீங்க. இதோ பத்து நிமிஷத்தில் நானும் வந்துடறேன்.”

அவளுக்கு முன்பாக அவன் கட்டிலில் சாயும் போதெல்லாம் சாரதா வழக்கமாக இதையே சொல்வாள்.

“தூங்கறதுக்கு எதுக்கு கம்பெனி?” வழக்கமாக ரகு கிண்டலாகக் கேட்பான்.

இன்றைக்கு, “ம்” என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு சுழலும் மின்விசிறியைப் பார்த்தான்.

உள்ளே பிசைந்தது. தொண்டையில் சிக்கியது.

ஆர்த்தி எப்படி சென்னையில்?

திருமணமாகி பம்பாய்தானே சென்றாள்?

அம்மா வீடு கோவை. எனக்குத் தெரிந்து சென்னையில் உறவு யாருமில்லை. பின்னே எப்படி?

ஒரு வேளை... அவருக்கு உறவினர் இங்கே இருக்கலாம். வந்து தங்கியிருக்கலாம்.

அந்த ராட்டினத் தொட்டிலில் அவளுக்கு அருகில் யார் இருந்தார்கள்? அவளையே சரியாக கவனிக்கவில்லை. மற்ற எதை கவனிப்பது?

நிச்சயமாக கண்காட்சிக்கு அவள் கணவன் வந்திருக்கமாட்டான். இல்லையென்றால் இத்தனை தைரியமாக பொது இடத்தில் கையசைப்பாளா அவனை அருகில் வைத்துக்கொண்டு?

அவளைப் பார்த்த அதிர்ச்சியே விலகாத நிலையில் சாரதா வேறு ‘யார் அது?’ என்று விசாரணை ஆரம்பித்து அழைத்து வந்து விட்டாள்.

சாரதா இல்லையென்றால் பதிலுக்குக் கையசைத்திருக்கலாம். ராட்டினம் நிற்கும்வரைக் காத்திருக்கலாம். ‘எப்படி இருக்கிறாய்?’ என்று இரண்டு வார்த்தை பேசியிருக்கலாம்.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு எதிர்பாராத சூழ்நிலையில், எதிர்பாராத இடத்தில் எதற்காக இந்த அவஸ்தையான சந்திப்பு நிகழ வேண்டும்? அதுவும் அரைகுறையாக.

கையசைத்தாளா இல்லை காத்திருக்கச் சொன்னாளா?

ராட்டினம் நின்றதும் இறங்கி பரபரப்பாக என்னைத் தெடியிருப்பாளா? பேசத் தவறி விட்டோமே என்று தவித்திருப்பாளா?

இதோ இந்த நிமிடம் இதே ஊரில் ஏதோ ஒரு வீட்டில் ஆர்த்தி இருக்கிறாள்.

என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? என்னைப் போலவே அவளும் இந்த திடீர் அசட்டுச் சந்திப்பைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பாளா? என் அருகில் குழந்தையுடன் இருந்தவள் என் மனைவி என்று புரிந்து கொண்டிருப்பாளா?

‘இனி நமக்குள் எதுவும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் மறந்து விடுவதுதான் இரண்டு பேருக்கும் நல்லது!’ - கடைசி சந்திப்பில் ஆர்த்தி சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் குரலின் ஏற்ற இறக்கங்களோடு, முகத்தில் படிந்த அந்த சோக நிழலோடு என் மனதில் அப்படியே பத்திரமாயிருக்கின்றன.

மறந்தேனா?

மெனக்கெட்டு ஒருவரை மறக்க முயற்சிப்பது என்பது என்ன ஒரு முட்டாள்தனமான காரியம்! உடம்பை விட்டு நிழலைப் பிரித்தெடுக்கும் வெட்டி வேலை! சல்லடையில் நீர் பிடித்து வைக்கும் மக்கு வேலை!

சாரதாவின் கள்ளமில்லாச் சிரிப்பில், அன்பில், அரவணைப்பில், இந்தத் தாம்பத்யத்தின் சிறிய பெரிய சுவாரசிய சம்பவங்களில்... ஆர்த்தியை பல சமயம் நினைக்காமலிருந்திருக்கிறேன். ஆனாலும்...

ஐந்தடி ஆறு அங்குல உயரத்தில் காட்டன் புடவை கட்டி யார் கடந்து போனாலும்... ஆர்த்தி என்னை நோக்கி நடந்து வந்திருக்கின்றாள்.

ஈறுகள் தெரிய அகலமாக எந்தப் பெண் சிரித்தாலும்... ஆர்த்தி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்கிறாள்.

சீடையை உயரமாகத் தூக்கிப்போட்டு யார் வாயால் பிடித்தாலும்... பேனாவின் தலையை உதட்டில் குத்தி யார் யோசித்தாலும்... இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு யார் சமோசா சாப்பிட்டாலும்... விரலால் தொடாமல் தலையை நளினமாக அசைத்து கூந்தல் கற்றையை யார் தள்ளிக் கொண்டாலும்... பெட்ரோல் வாசனையை யார் ஆர்வமாக முகர்ந்தாலும்...

- இப்படி அவ்வப்போது ஆர்த்தியை நினைவு படுத்தவென்றே ஊரில் இத்தனைப்பேர் இருக்கும்போது... மறப்பதா?

யாருமில்லாத தனிமைகளில் முதன்முதலாக சந்தித்ததில் துவங்கி... அப்போது அவள் என்ன டிரெஸ், நான் எத்தனை தூரத்தில் இருந்தேன், பேசிய சரியான வார்த்தைகள் என்ன? - இப்படி விலாவரியாக யோசித்து... கடைசி சந்திப்பு வரை மனம் விம்ம விம்ம... வலிக்க வலிக்க யோசித்து... நீளமாக பெருமூச்சுகள் விட்டு... உறக்கம் வராமல் புரண்டு... இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் யாரும் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள் எனும் பட்சத்தில் வாய்விட்டு அழுது... ‘போடா! முட்டாள்!’ என்று சொந்தமாக திட்டிக்கொண்டு... கிட்டத்தட்ட பைத்தியம் மாதிரி அரற்றி...

சோகமான நினைவுகளைச் சுமப்பதில் ஒரு சுகம் சத்தியமாய் இருக்கிறது.

இந்த மூன்று வருடங்களில் இதே ரகசிய அவஸ்தைகளை அவளும் பட்டிருப்பாளா? என்னை நினைத்திருப்பாளா.

அதெப்படி நினைக்காமலிருக்க முடியும்? எத்தனையோப் பேர் நினைச்சி வாழ்வில் அவளை எனக்கு நினைவுபடுத்துவதுபோல... எத்தனையோப் பேர் என்னை அவளுக்கு நினைவு படுத்தாமலிருப்பார்களா?

ரொம்பத் தனிமையில் என்னைப் போலவே அவளும் அழுகிறாள். இஷ்டப்பட்டு நடந்த திருமணமா என்ன?

என்னை நினைவிலிருந்து ஒதுக்கியிருந்தால் பொது இடத்தில் அப்படி கையசைத்திருப்பாளா?

தனே பேசாமல் வர நேர்ந்து விட்டதே.

என்ன இது! இன்னொருவன் மனைவியைப் பற்றி இப்படி நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!

ஆமாம்! அவளை நினைக்கிறேன். இது சர்வ உண்மை! என் நினைவு எனக்கு முழு உரிமை உள்ள இடம். இங்கே கலாச்சாரக் கட்டுப்பாடோ, இந்தியன் பீனல் கோடோ இல்லை.

என்ன நினைக்கத் தோன்றுகிறதோ அதை நினைக்க பரிபூரண சுதந்திரம் எனக்கு இருக்கிறது. இது சுதந்திரம் கூட இல்லை. இதுதான் இயல்பு நிலை. எப்போதுமே கட்டுப்பாடும், சட்டதிட்டமும் செயலுக்குத்தான் வருகிறது. சிந்தனை - என் ராஜ்யம்.

ஆர்த்தியை என் ரகசிய மனம் இப்போதும் நேசித்துக் கொண்டிருப்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இது இனி வெளிப்படுத்த அவசியமில்லாத, வெளிப்படுத்த வேண்டாத நேசிப்பு! இந்த மனக் காதலுக்கு ஏது தோல்வி?

அறையின் பெரிய விளக்கு போடப்பட்டத்தில் கண்களைச் சுருக்கினான் ரகு.

“தூக்கம் வருதுன்னு சொன்னீங்க. இப்படி கொட்டக் கொட்ட முழிச்சிட்டிருக்கீங்க?” என்றாள் சாரதா சரவணனை தூளியோடு தூக்கி வந்து படுக்கையறைக் கம்பியில் மாட்டியபடி. புரண்டான் அவன்.

“கலைஞ்சிடுச்சி சாரதா.”

“வாழைப்பழம் இருக்கு. சாப்பிடறிங்களா?”

“வேணாம்மா. நாளைக்கு சாப்பிடறேன்.”

“இன்னிக்கு சாப்பிடற பதத்தில இருக்கு. நாளைக்கு ரொம்ப கனிஞ்சிடும். நீங்க எடுத்துக்கமாட்டீங்க. வேலைக்காரிக்குத்தான் கொடுக்கணும்.”

“சரி, கொண்டா.”

சாரதா வாழைப்பழம் இரண்டை உரித்து தட்டில் வைத்து எடுத்து வந்து அவனருகில் வைத்து, “என்ன, சட்டைகூட கழட்டாம படுத்துட்டீங்க?” என்றாள்.

அப்போதுதான் கவனித்து பட்டன்களைக் கழற்றிக் கொடுக்க, வாங்கி திருத்தமாக ஹேங்கரில் மாட்டினாள்.

“இந்த பேண்ட்டும், சட்டையும் துவைக்கப்போட்டுடலாமா?” என்றாள் மற்றொரு ஹேங்கரைக் காட்டி.

“ம்” என்று பழம் சாப்பிட்டான்.

அந்த சட்டைப் பாக்கெட்டிலிருந்த கற்றையான காகிதங்களை யும், பணத்தையும் வேறு சட்டைப் பாக்கெட்டில் மாற்றிவிட்டு துவைக்கும் துணிகளைப் போடும் பிளாஸ்டிக் கூடையில் போட்டாள்.

“என்னங்க திடீர்னு ஏதோ சிந்தனையா இருக்கிங்க?” சாரதா அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். மினிவிசிறி போதாமல் முந்தானை முனையால் கொஞ்சம் விசிறிக் கொண்டாள்.

“ஒண்ணுமில்லையே.”

“எக்ஸிபிஷன்ல கலகலன்னுதான் பேசிட்டிருந்திங்க. அப்புறம் திடீர்னு சைலண்டாய்டீங்க. ஹோட்டல்லயும் சரி, திரும்ப பைக்குல வந்தப்பயும் சரி, எதுவுமேப் பேசலை, என்னாச்சங்க?”

“ஒண்ணும் இல்லை சாரதா.”

“வீடு கட்டறதை நினைச்சிட்டிருந்திங்களா?”

அவளை சமாதானப்படுத்தும் விதமாக என்ன சொல்வதென்று அவன் தவிக்க... அவளே காரணத்தை எடுத்துக் கொடுத்ததால், “ஆமாம் சாரதா, ரொம்ப மலைப்பா இருக்கு நினைச்சா” என்றான் ரகு.

“திட்டம் போட்டு செஞ்சா எல்லாமே சுலபம்தான்” என்று படுத்துக்கொண்ட சாரதா அவன் மார்பில் கைபோட்டு, “என்ன, கட்டம்பு இவ்வளவு சூடா இருக்கு?” என்றாள்.

“எக்ஸிபிஷன்ல சுத்தினது... ரொம்ப டயர்டா இருக்கு சாரதா.”

“சரி, தூங்கலாம்” என்று கையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

4

அன்றொரு நாள்

தலையை செல்லமாக அசைத்து முன்புற கூந்தல் கற்றையை விலக்கிக்கொண்ட ஆர்த்தி இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து சமோசா சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதிகத்தக்காரியாக ஒவ்வொரு கடிக்கும் காகித நாப்கின் எடுத்து உதடுகளை ஒற்றிக்கொண்டாள்.

பாதி வளைந்த அகல ஸ்ட்ரா மூலம் ரோஸ் மில்க் உறிஞ்சியபடி மெனு கார்டில் கவனம் செலுத்தியிருந்தான் ரகு.

“ஆர்த்தி...”

“ம்?”

“இன்னும் மூணு மாசத்தில் எங்க பேங்க்ல எனக்கு டிரான்ஸ்பர் ஆர்டர் போட்டுடுவாங்க.”

“கேன்ஸல் செய்ய முடியுமானு பார்க்கப் போறேன்னியே...”

“ரீஜனல் மேனேஜர்கிட்டேப் பேசினேன். யூனியன் ஆளுங்ககிட்டப் பேசினேன். ஏதாச்சும் பொருத்தமான ஸ்பெஷல் ரீசன் இல்லாம என் டிரான்ஸ்பரை நிறுத்த முடியாதுன்னுட்டாங்க.”

“உன்கிட்ட ஸ்பெஷல் ரீசன் இல்லையா? சொல்ல வேண்டியது தானே என் ஸ்வீட் டார்லிங் ஆர்த்தியைவிட்டுப் பிரிஞ்சி போக முடியாதுன்னு.”

“விளையாடாதே! நம்ம கல்யாணத்தைப் பத்தி சீரியஸா யோசிக்க வேண்டிய நேரம் இது!”

“ஒரேப் பொண்ணுன்னு ரொம்ப செல்லமா வளர்த்துட்டாங்க எங்க வீட்ல. நிறைய சுதந்திரம். ஆனா அப்பா பிசினெஸ்ல

இருக்கறதால வர்ற மாப்பிள்ளையும் பிசினெஸ்ல இருக்கறவரா வரணும்னு அடிக்கடி சொல்லிட்டிருப்பாரு! அவரை எப்படி சம்மதிக்க வைக்கிறதுன்னு நினைச்சா பயமா இருக்கு.”

“எல்லாத்திலயுமே ப்ளஸ், மைனஸ் இருக்கு ஆர்த்தி. உனக்குத் தெரியாத விஷயமில்லை? கோடி கோடியா புரண்ட எவ்வளவு பெரிய வியாபார நிறுவனங்கள் கவுந்திருக்கு! எத்தனை பிசினெஸ்மென் இன்சால்வென்சி கொடுத்திருக்காங்க! எப்பவும் அதில ரிஸ்க் இருக்கு. எனக்கு அப்படி இல்லை. ரிட்டையர்மென்ட் வரைக்கும் நிச்சயமான சம்பளம் இருக்கு - இன்க்ரிமெண்ட்டோட. அப்புறமும் பென்ஷன் இருக்கு. இப்போது அஞ்சி சொச்சம் வாங்கறேன். மெட்ராஸ்ல இன்னும் அதிகம் கிடைக்கும். எனக்கு மெட்ராஸ்தான் அடுத்த போஸ்ட்டிங் ப்ளேஸ். அம்மா சேலத்தில அண்ணன் வீட்ல இருக்காங்க. அங்கேர்ந்து வரமாட்டேன்னு சொல்லிட்டாங்க. நீ - நான் ரெண்டே பேருதான். ஆயிரம் ரூபா வாடகைல வீடு பார்த்துட்டா மிச்சப்பணத்தில ஜோரா குடித்தனம் நடத்தி கொஞ்சம் சேமிக்கவும் செய்யலாம் ஆர்த்தி.”

“எனக்குப் புரிதுப்பா, எங்கப்பாவுக்கு எப்படிப் புரிய வைக்கப்போறோம்?”

“நான் வர்றேன். பேசறேன். புரிய வைக்கிறேன். எப்படியும் ஒருநாள் தெரியப்படுத்திதான் ஆகணும். விளைவுகளை சந்திச்சதான் ஆகணும்.”

“ஸண்டே ரொம்ப ரிலாக்ஸ்டா இருப்பார்.”

“எத்தனை மணிக்கு வரட்டும்?”

“காலைல பத்து மணிக்கு.”

“இந்த மாதிரி ரகுன்னு எனக்குத் தெரிஞ்ச ஃபிரண்டு ஒருத்தர் ஏதோ ஒரு விஷயமா உங்களை பார்த்துப் பேசணும்னு சொன்னார், வரச் சொல்லிருக்கேன்னு பொதுவா சொல்லி வெச்சிடு.”

“சரி, ரகு... எனக்கு கலக்கமா இருக்கு.”

“தேரீயமா இரு. என்ன ஆயிடும்?”

“அவர் கொஞ்சம் முன்கோபி. உன்னை அவமானப்படுத்தற மாதிரி ஏதாச்சும் பேசிட்டா எனக்கு கஷ்டமா இருக்கும்.”

“பரவால்லை. அவர் எது வேணாலும் சொல்லட்டும். நான் பொறுமையாப் பேசறேன். ‘உங்க பொண்ணை நான் லவ் பண்ணேன் சார்’ ன்னு சொன்னா ‘வெரிகுட், கங்கிராஜுலேஷன்ஸ்’ ன்னு உடனே யாரும் கைகுலுக்க மாட்டாங்க. முதல்ல கோபமும், ஆத்திரமும் தான் வரும். மைண்ட் செட்டிலாக டைம் கொடுத்தாகணும். அவங்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் இது அதிர்ச்சியாத்தான் இருக்கும்.”

“எதுக்கும் உன்கூட யாராச்சும் ஃபிரண்டை கூட்டிட்டு வாயேன்.”

“அன்னிக்கு ஆர்.எஸ்.புரத்தில் அறிமுகப்படுத்தி வெச்சேனே ராஜசேகர், அவன் நல்லா பக்குவமாப் பேசறவன். சேல்ஸ் ரெப். மெட்ராஸ்ல இருக்கறவன். அவனை போன்ல பிடிச்சி வரச்சொல்லிடறேன். வருவான்.”

“அப்போ ஸண்டே வர்றே?”

“ஷ்யூர்!”

“நான் பஜ்ஜி, கேசரி எல்லாம் ரெடி பண்ணமாட்டேன்ப்பா. போனாப் போகுதுன்னு காபி மட்டும் வேணாத் தருவேன்.”

“ஏன் நாங்களே உங்களுக்கும் சேர்த்து ஃபிளாஸ்க்ல எடுத்துட்டு வந்துடறேமே! ஆமாம், உங்கம்மாவுக்கு கொஞ்சமே கொஞ்சம் கூட நம்ம விஷயம் தெரியாதா?”

“ம்கூம். ஏன்?”

“பொண்ணுங்க பொதுவா அம்மாக்கிட்ட எதுவும் மறைக்கிறதில்லை.”

“எங்கம்மா அதேமாதிரி அப்பாக்கிட்ட எதுவும் மறைக்கிற தில்லை. நியூஸ் நேரா அங்க போய்டுங்கற பயத்திலேயே நான் சொல்லலை.”

“உங்கப்பா, எப்படி, அம்மா வார்த்தைக்கு மரியாதை கொடுப்பாரா?”

“சில சமயம்! பல சமயம் அவர் எடுக்கறதுதான் முடிவு.”

“ராஜசேகர் நம்பர் இருந்தா இப்பவே நான் போன் பண்ணி வரச்சொல்லிடறேன்” என்று பாக்கெட் டைரி புரட்டித் தேடி என்னை தனியாக பேப்பர் நாப்கின் எடுத்து எழுதிக் கொண்டான் ரகு.

5

சிறிய இயந்திரத்தில் 2, 7 என்கிற எண்களைத் தொட்டதும் கவுண்ட்டருக்கு வெளியே எலெக்ட்ரானிக் டிஸ்ப்ளேயில் 27 என்கிற எண் சிகப்பாய் ஒளிர்ந்து, கூடவே இயந்திரக் குரல், “டோக்கன் நம்பர் டீ, ஸெவன்!” என்றது.

சிறிய வளைவுத் திறப்பில் நீட்டப்பட்ட உலோக டோக்களை வாங்கி கம்பியில் செருகிவிட்டு இரண்டு ஐம்பது ரூபாய் கட்டுக்களைக் கொடுத்தான் ரகு.

கம்பி இடைவெளி வழியாக ஒரு கொத்து டீ கிளாஸ்களில் ஒன்றை உள்ளே செலுத்தி வைத்துவிட்டுப் போனான் பையன்.

அந்த பேங்கின் எல்லா கவுண்ட்டர்களிலும் கம்ப்யூட்டர் இருந்தது. வயர்களின் போக்குவரத்துதான் பார்க்க அசிங்கமாக இருந்தது. ஸ்பிளிட் ஏ.சி. ஓசையின்றி குளிர் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

உதவி மேனேஜர் ரிசீவரை தனியாகக் கிடத்திவிட்டு, “ரகு, உங்களுக்கு போன்” என்றார்.

ரகு மேஜையைப் பூட்டி தனது கூண்டின் கதவையும் பூட்டி ஹாலில் நடந்து வந்து வரும்போது செந்திலுக்கு புன்னகைத்தான். ரிசீவரை எடுத்து, “ஹலோ” என்றான்.

“நான் ஆர்த்தி பேசறேன் ரகு!”

ரிசீவரை நழுவவிட இருந்து சுதாரித்தான்.

உணர்வுத் தடுமாற்றத்தில் நாக்கு அசையவில்லை.

“ரகு, எப்படி இருக்கேப்பா?”

“ம்” என்றான்.

“என்ன, பேச மாட்டேங்கறே?”

“எனக்கு... எனக்கு...”

“அதிர்ச்சியா இருக்கா?”

“ம்.”

“எக்ஸிபிஷன்ல திடீர்னு உன்னைப் பார்த்ததும் எனக்கு அப்படித் தான் இருந்திச்சி ரகு. நான் ராட்டிணத்தில சுத்திட்டிருந்தப்பதானா உன்னைப் பார்க்கணும்? நான் கையசைச்சேன்? ரகு, நீ கவனிக்கலை. நான் வேற யாரையோக் கூப்பிடறேனோன்னு திரும்பிப் பார்த்துக் கிட்டுப் போய்ட்டே. என்னை உனக்கு அடையாளம் தெரியலை. சுத்திக் கூப்பிட்டாலும் உனக்குக் கேக்காத தூரத்தில் நீ இருந்தே. எனக்கு என்ன செய்றதுன்னேப் புரியலை. ராட்டிணம் நின்னதும் இறங்கி எல்லாப் பக்கமும் ஓடி ஓடித் தேடினேன். உன்னைக் காணோம். முந்தா நான் நைட் ரகு! உனக்கு ரூபகம் வரலையா ராட்டிணத்திலேர்ந்து யாரும் கைகாட்டினதா?”

“கவனிச்சேன். முதல்ல புரியலை! அப்புறம் நீதான்னு புரிஞ்சது.”

“மை காட்! என்னை அடையாளம் புரிஞ்சதா?”

“ம்.”

“அப்புறம் ஏன் பதிலுக்கு கையாட்டலை? ஏன் எனக்காக வெய்ட் பண்ணலை?”

“நான் தனியா வரலை ஆர்த்தி. கூட என் வைஃப் இருந்தா,”

“ஸாரி! ஐ ஃபார்காட்! உனக்கு கல்யாணமாய்டுச்சின்னு கேள்விப்பட்டேன்.”

“உன் வாழ்க்கையில பிரச்சனை எதுவும் வரக்கூடாதுன்னுதான் நான் இன்விடேஷன் அனுப்பலை.”

“புரியுது. நானும் எதிர்பார்க்கலை. என்ன பேரு?”

“ம்?”

“உன் வைஃப் பேரு?”

“சாரதா.”

“குழந்தை?”

“ஒரு பையன். எட்டு மாசம்தான் ஆச்சி. உனக்கு குழந்தை...”

“தேங்க காட்! நல்லவேளையா இல்லைப்பா!”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“அப்படித்தான் சொல்லத் தோணுது.”

“புரியலை.”

“லேட்டாப் புரிஞ்சுக்கலாம். உன்னை எப்படி போன்ல பிடிச்சேன்னு கேக்க மாட்டியா?”

“சொல்லு!”

“நீ எந்த பேங்க்ல வேலை பார்க்கறேன்னு எனக்குத் தெரியுமே. உங்க ரீஜனல் ஆபீஸ் போன் செஞ்சி உன் பேரைச் சொல்லி எந்த பிராஞ்ச்ன்னு கேட்டேன். மந்தைவெளி பிராஞ்ச்ன்னு சொல்லி போன் நம்பரும் கொடுத்தாங்க.”

“ஆமா நீ எங்க மெட்ராஸ்ல? எப்ப வந்திங்க?”

“என்ன திடீர்னு மரியாதை? எப்பவும் போல பேசு. இல்லை, நான் உன்னை வாங்க, போங்கன்னு பேசணும்னு எதிர்பார்க்கறியா?”

“இல்லை, நீயும் உன் புருஷனும் எப்ப வந்திங்கன்னு கேட்டேன். ஃபேமிலியோடதானே வந்தே?”

“இல்லை.”

“நீ மட்டுமா.”

“ஆமாம்.”

“எப்போ வந்தே?”

“ஒரு வாரமாச்சி.”

“எப்போ புறப்படறே?”

“எங்கே?”

“பாம்பேக்கு.”

“எதுக்கு?”

“புரியலை.”

“சரி, இப்ப நாம பேசறது உனக்குத் தொந்தரவா?”

“பேங்க் வொர்க்கிங் டைம். ஏழெட்டு பேர் பேமெண்ட்டுக்காக வெய்ட் பண்றாங்க.”

“சரி, நீ வேலையைப் பாரு. லன்ச் டயத்தில மறுபடி கூப்புடறேன். அப்போ ஃப்ரீயா பேச முடியுமில்லையா?”

“ம். சரி. நீ இங்கே என்ன பண்றே ஆர்த்தி?”

“சொல்றனே. நிதானமாப் பேசுவமே. வெச்சிடவா?”

“ம்.”

யோசனையுடன் நடந்து கேபின் திறந்து அமர்ந்து எழுநூறு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டிய நபருக்கு அறுநூறு ரூபாய் கொடுத்து, அவர், “குறையது சார்” என்று சொன்னதும் மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்து, “ஸாரி” சொன்னான் ரகு.

6

அன்றொரு நாள்

வீட்டின் பின்புறத்தில் பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்து முயல்களுக்கு கேரட் துண்டுகளை நறுக்கி வீசிக் கொண்டிருந்த ஜெயராமனிடம் அவரின் ஹேங்கரில் மாட்டிய சட்டையுடன் வந்தாள் ஆர்த்தி.

“டாடி... இந்தாங்க. போட்டுக்கங்க. அவங்க வந்திருக்காங்க ஹால்ல உக்கார வெச்சிருக்கேன்.”

“யாரும்மா?”

“சொன்னே, ரகுன்னு என் ஃபிரண்டு! அவரும் அவரோட ஃபிரண்டும் வந்திருக்காங்க.”

ஜெயராமன் சட்டையை அணிந்து கொண்டபடியே ஹாலுக்கு வந்து புன்னகையோடு அவர்களை வரவேற்று கை குலுக்கினார்.

“சார் நான் ரகு. பேங்கல் வெள்க் பண்ணேன். இவர் ராஜசேகர். என் ஃபிரண்டு. மெடிக்கல் ரெப்.”

“நீங்க என் பொண்ணுக்கு எப்படி அறிமுகம்?”

“எங்க காலேஜ் ஃபைன் ஆர்ட்ஸ் அசோசியேஷனுக்கு இவர் வெள்க் பண்பு பேங்கல்தான் அக்கவுண்ட் டாடி. அதோடு செகரெட்ரிங்கற முறையில் ஹெச்.ஓ.டி.என் பேர்ல செக் போடுவாங்க. நான் பல தடவை பணம் எடுக்க பேங்குக்குப் போயிருக்கேன்.” என்றாள் ஆர்த்தி.

“ஐ ஸீ! என்ன விஷயம், சொல்லுங்க?”

ரகுவும் ராஜசேகரும் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“உங்க பிசினெஸ் எப்படி இருக்கு சார்?” என்றான் ராஜசேகர்.

“ஃபைன்! நான் ஏஜன்சி எடுத்திருக்கிற அயிட்டம்ஸ் எல்லாம் ஃபாஸ்ட் மூவிங் அயிட்டம்ஸ். மெயினா பேபி ஃபுட்டும் பிஸ்கெட்கும் கோவை டிஸ்ட்ரிக்ட் முழுக்க கவர் பண்ணேன். ஏன், எதாச்சும் ஏஜன்சி எடுக்கப்போறீங்களா?”

“ஆமாம் சார், அதான் இந்தத் தொழிலைப் பத்தி உங்க அனுபவத்தைத் தெரிஞ்சுக்கலாம்னு” என்று வழிந்தான் ரகு. நெற்றியில் சத்தமில்லாமல் தட்டிக் கொண்டாள் அப்பாவின் முதுகுக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த ஆர்த்தி.

“எந்தத் தொழிலா இருந்தாலும் உழைப்பு கொஞ்சம், அதிர்ஷ்டம் கொஞ்சம் சேர்ந்தாகணும் சார். இந்த பிஸினெஸ்ல கம்பெனிக்கு முதல்ல டெபாசிட் கட்டணும். லைன்ல கிரெடிட் சப்ளை செஞ்சி ஒரு வாரம் கழிச்சுத்தான் வசூல் செய்யணும். பத்து வியாபாரி கரெக்ட்டா பில் செட்டில் செய்வான். ரெண்டு பேரு இழுத்தடிப்பான். ஏமாத்தறவனும் இருப்பான். எல்லாத்தான் இருக்கும். நல்ல கம்பெனில டிமாண்ட் உள்ள அயிட்டம் ஏஜன்சி கிடைச்சா உங்களுக்கு மார்க்கெட்டிங் பிரச்சினை கிடையாது. என்ன கம்பெனி புராடக்ட்ஸ் நீங்க ஏஜன்சி எடுக்கறதா இருக்கீங்க?”

“அது... வந்து...”

“இன்னும் அது முடிவு செய்யலை சார். முதல்ல தொழிலைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கலாமேன்னு...” என்றான் ராஜசேகர்.

“சரி, வேற என்ன விஷயம்?”

மீண்டும் தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இருவரையும் உற்றுப் பார்த்த ஜெயராமன், “உங்க ரெண்டு பேர்ல ஆர்த்தியை லவ் பண்பு யாரு?” என்றார்.

அவர்களுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

“சொல்லுங்க! என் பொண்ணு காலேலேர்ந்து ஏழு தடவை வாசலுக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்ததை வெச்சி யூகிக்க முடிஞ்சது. உங்க பதட்டம் என் சந்தேகத்தை கன்ஃபர்ம் செஞ்சிட்டது.”

“நானும், ஆர்த்தியும் மனசார் நேசிக்கிறோம் சார்” என்றான் ரகு.
ஜெயராமன் திரும்பி ஆர்த்தியைப் பார்க்க... அவள் மெலிதான
நடுக்கத்துடன் அமைதியாக தலை குனிந்து நின்றாள்.

“தகுதி இல்லாத இடத்தில் தெரியாததனமா லவ்
பண்ணிட்டதுக்காக ஃபீல் பண்ணித்தானே தலை குனிஞ்சி நிக்கிறே?”

முதல் சாட்டையடியில் சுள்ளென்று நிமிர்ந்தாள்.

“டாடி!”

“நீ உள்ளேப் போ! உங்கிட்ட அப்புறமாப் பேசிக்கிறேன்.”
அவள் தயக்கமாய் நிற்க. “உள்ளே போன்னு சொன்னேன்” என்ற
அதட்டலில் நகர்ந்து விட்டாள்.

“சார், நீங்க கோபப்படறது இயல்பான விஷயம். அதே மாதிரி
ஏற்பட்ட காதலும் இயல்பான விஷயம்தான்” என்றான் ராஜசேகர்.

“நீங்க இவருக்கு வக்காலத்தா? நாளைக்கு என் பொண்ணு
கண்ணைக் கசக்கிட்டு வந்து நின்னா கவலைப்படப் போறது நீங்களா,
நானா தம்பி?”

“அப்படி ஒரு நிலமை ஏன் வரப்போகுது?”

“சுருக்கமா சொல்லிடறேன். தர்க்கம் பண்ணாம புறப்பட்டுப்
போயிடுங்க. காதல் சமாச்சாரம் எல்லாம் வயசு பன்ற வேலை.
எதிர்காலத்தில் வாழ்க்கை நல்லா இருக்குமானு யோசிக்கத்
தெரியாத வயசு! யோசிக்கத் தோணாத வயசு! ‘நீ அழகா இருக்கே! நீ
கம்பீரமா இருக்கே!’ இப்படித்தான் மனசு யோசிக்கும். நாங்க
கௌரவமான குடும்பம். ஸ்டேட்டஸ்ல உள்ள குடும்பம். ஆச்சாரமான
குடும்பம். ராகுகாலம், எமகண்டம் பார்த்துதான் வீட்டை விட்டு
வெளில புறப்படுவோம். எங்களுக்கு ஆர்த்தி ஒரேப் பொண்ணு. எங்க
சொத்து பூரா அவளுக்குத்தான். கிட்டத்தட்ட முப்பது லட்சம் தேறும்னு
வைங்களேன். எங்க ஜாதியில உள்ள பையனாப் பார்த்து, ஜாதகப்
பொருத்தம் பார்த்து, எங்க தகுதிக்கு சரியான இடமாப் பார்த்துதான்
கல்யாணம் செய்வோம். கல்யாணம் சின்ன விஷயம் இல்லை.

பிட்டுநோட்டீஸ் அடிச்சி எடுத்துக்கிட்டு வந்து டொனேஷன்
கேப்பாங்களே, அந்த மாதிரி சிம்பிளிளா வந்து பொண்ணு
கேட்டுட்டிங்க. ஒரு மரியாதைக்காக எனக்கு வர்ற ஆத்திரத்தைக்
கட்டுப்படுத்திக்கிட்டு இருக்கேன். நீங்க புறப்படலாம். அப்புறம்?”
என்று அவர் எழுந்து கொள்ள...

வேறு வழியில்லாமல் இவர்களும் எழுந்து கொள்ள
வேண்டியிருந்தது.

“சார், நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் பொறுமையா
கேக்கறிங்களா?” என்றான் ராஜசேகர்.

“தேவையில்லை. நீங்க போகலாமனு சொல்லிட்டேன். என்
பொண்ணை இனிமே எப்படி கண்டிச்சி வைக்கணுமோ அப்படி
கண்டிச்சி வெச்சிக்கறேன். உங்கமேல தப்பில்லை. அவ தைரியம்
கொடுத்ததாலதான் படியேறி வந்திருக்கீங்க. அவளுக்குப் பத்தாது.
உலகம் தெரியாது. இந்த நினைப்பே வேணாம்.”

“கொஞ்சம் என்னைப் பேச விடுங்களேன். ரெண்டு மனசு
ஒண்ணு சேர்றது எல்லா தாம்பத்யத்திலயும் நடக்கறதில்லை சார்.
நாலிங்கற பைண்டிங்குல மனசுல சந்தோஷம் இல்லாம எத்தனை
ஜோடிங்க குடித்தனம் நடத்திட்டு இருக்காங்க தெரியுமா? காதல் ஒரு
வரம் சார்! தன் வாழ்க்கைத் துணையைத் தானே தேடிக்கிற இந்த
வாய்ப்பு எல்லாருக்கும் அமையறதில்லை. ரகுவுக்கு என்ன தகுதி
இல்லைன்னு உங்களால சொல்ல முடியுமா? கவரன்மெண்ட்
உத்தியோகம் சார். கிட்டத்தட்ட ஆறாயிரம் சம்பளம் வாங்கறான்.
ஆரோக்யமான உடம்பு. நல்ல மனசு. அந்த மனசு பிடிச்சித்தான் உங்க
பொண்ணு பழக ஆரம்பிச்சதே! இந்தக் கல்யாணம் நடந்தா உங்க
பொண்ணு சந்தோஷப்படுவாளே ஒழிய, நீங்க சொல்ற மாதிரி
கண்ணைக் கசக்க மாட்டா சார்!”

“என்ன பெரிய ஆறாயிரம் சம்பளம்! இன்னிக்கு இருக்கற
விலைவாசிக்கு என்ன பெருசா வாழ்ந்துட முடியும்? இன்னிக்கு
நேதிக்கு என் பொண்ணு அனுபவிச்சிட்டிருக்கிற எல்லா வசதியும்
கொடுக்க முடியுமா உங்க ஃபிரண்டால? இந்த வீட்ல முணு ஏ.சி. ரும்

இருக்கு. வாசல்ல நிக்ருதே ரெண்டு கார், அதில ஒண்ணு ஆர்த்தியோ உபயோகத்துக்கு மட்டும்தான்.”

“சார், வாழ்க்கையில் இந்த செளகரியங்களைவிட நிம்மதிதான் ரொம்ப முக்கியம். இதெல்லாம் உங்க அந்தஸ்த்தோட அடையாளங்கள்! அதை ஏன் உங்க பொண்ணுமேல திணிக்கிறிங்க? இங்க வசதி இருக்கு. செளகரியம் செஞ்சிக் கொடுத்திருக்கிங்க. அனுபவிக்கிறா. இதெல்லாம் அவ நிஜமான விருப்பங்களா? விசாரிச்சிருக்கிங்களா? இதெல்லாம்தான் முக்கியமாப் பட்டிருந்தா ஆர்த்தி என்னைப் பார்த்து நேசிக்கிறதா சொல்லிருக்கமாட்டா சார். இதைவிட நூறு மடங்கு வசதியுள்ள பல மில் ஒனர்ஸ் இதே கோவையில் இருக்காங்க. வாழப் போறது ஆர்த்தி. என் சம்பாத்தியத்தில என்னோட குடித்தனம் நடத்த அவ தயாரா இருக்கா நீங்க ஏன் கட்சி பேசறிங்க?”

“முதல்லயே சொன்னேன், நான் வாதம் செய்ய விரும்பலைன்னு. என் பொண்ணுக்கு யாரை மாப்பிள்ளையா செலக்ட் செய்யணும்னு எனக்குத் தெரியும். இதுக்கு மேல உங்க லெக்சரைக் கேக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. வேற முக்கியமான வேலை இருக்கு.”

ஜெயராமன் வளைந்த படிகளில் ஏறி உச்சிக்கு சென்று, “மரகதம்!” என்று கத்தினார்.

நடுக்கமாக வந்து நின்ற ஆர்த்தியின் அம்மா, “என்னங்க?” என்றாள்.

“அவங்களை வெளில போகச் சொல்லி ரெண்டு தடவை சொல்லிட்டேன். போக இஷ்டமில்லைன்னா இடைஞ்சல் இல்லாம வாசல்ல போய் நிக்கச் சொல்லு. ஆர்த்தியை மாடிக்கு வரச்சொல்லு!” என்று சொல்லி விட்டு ஒரு அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிக்கொண்டார்.

7

லன்ச் இடைவெளியில் சாரதா கேரியரில் அனுப்பியிருந்த சாப்பாட்டில் பாதிதான் சாப்பிட்டான் ரகு. ஒவ்வொரு வாய்க்கும் போனைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அவசரமாக கை கழுவி சிகரெட் பிடித்தான்.

“என்ன ரகு, டென்ஷனா தெரியறிங்க?” என்றான் செந்தில்.

“நத்திங்... நத்திங்” என்று பொய் சொன்னான்.

“ஆர்த்தி சென்னையில் தனியாக என்ன செய்கிறாள்?” என்று மனம் மறுபடி மறுபடி கொக்கி போட்டது. ‘நல்ல வேளையாக குழந்தை இல்லை’ என்றாள். ‘பாம்பேக்கு ஏன் போக வேண்டும்?’ என்றாள். என்ன அர்த்தம்? ‘லேட்டாப் புரிஞ்சுக்கலாம்’ என்றாள். என்ன ஆயிற்று?

அவள் எங்கிருந்து பேசுகிறாள் என்று கேட்காமல் விட்டுவிட்டேனே?

இப்போது அவளாக மறுபடி அழைத்தால்தான் உண்டு.

சொன்னபடி அழைத்துப் பேசுவாளா?

மூன்று வருடம் கழித்துப் பேசுவது போலவாப் பேசினாள்? என்னவோ நேற்று சந்தித்துவிட்டு இன்று மீண்டும் சந்திக்கும்போது பேசுவது போல இயல்பாக, உரிமையாக, அதே உற்சாகத்துடன், அதே இனிமையான குரலில்...

போன் அடித்ததும் அவசரமாக பாதி சிகரெட்டை அணைத்து விட்டுப் போய் எடுத்து, “தேவகி, உங்களுக்கு போன்!” என்று வெறுப்பாக விலகி வந்தான்.

அவள் பேச வேண்டும்! பேசினால் எங்கேயிருந்து பேசுகிறாள் என்று இந்த தடவை தவறாமல் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்! தெரிந்து? தெரிந்து... சந்திக்க வேண்டும். நேரில் பேச வேண்டும்!

‘இந்தத் தவிப்பு சரிதானா?’ என்று ஒரு உள்கேள்வி எழுந்தது.

‘சரியோ, தவறோ... இந்தத் தவிப்பு இந்த நிமிட நிஜம்!’ என்று ஒரு உள்பதில் வந்தது.

பாதி சிகரெட்டை அணைத்து விட்டதற்காக வருத்தப்பட்டு, மீண்டும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்கப் போனபோது போன் ஒலிக்க... பற்ற வைக்கவில்லை.

“ஹலோ... ரகு ஹியர்!”

“சாப்ட்டாச்சா ரகு?” என்றாள் ஆர்த்தி.

“ம்.”

“ஹோட்டல்லயா?”

“இல்லை. வீட்லேர்ந்து கேரியர் வரும்.”

“சாரதா நல்லா சமைப்பாங்களா?”

“ம்.”

“இன்னிக்கு என்ன சமையல்?”

“கவனிக்கலை. ஏதோ சாப்பிட்டேன்.”

“நீ சாப்ட்டியானனு கேக்க மாட்டியா?”

“சொல்லு, சாப்ட்டியா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“பசிக்கலை. சாப்பிடத் தோணலை. ஐ ஜஸ்ட் ஸ்கிப்ட். ஒரே ஒரு மில்க் ஷேக் மட்டும் குடித்தேன்.”

“நானும் கேரியரை காலி செய்யணுமேன்னுதான் சாப்ட்டேன். பாதியை பியூனுக்குக் கொடுத்துட்டேன். ஆமாம், எங்கேர்ந்து பேசறே நீ?”

“வெய்ட். எனக்கு மெட்ராஸ் அவ்வளவு பழக்கமில்லை. இந்த ஏரியா மைலாப்பூர். ஒரு நிமிஷம்...” என்று யாரையோ விசாரித்து விட்டு, “யெஸ். இந்த இடம் லஸ் கார்னர். எதிரில் காமதேனுன்னு ஒரு நியேட்டர் இருக்குது.”

“எங்க பேங்க் இருக்கிற இடத்துக்கு ரொம்பப் பக்கம் ஆர்த்தி.”

“அப்படியா? நடந்தே வந்துடலாமா?”

“இல்லை. பஸ்லன்னா ரெண்டே ஸ்டாப். ஆட்டோல மினிமம் நான்டாது. ஆமாம், லஸ்ல என்ன பண்ணே?”

“ஒரு இண்ட்டெர்வியூக்கு வந்தேன்.”

“என்ன இண்ட்டெர்வியூ? யார் கேண்டிடேட்?”

“கம்ப்யூட்டர் ஆபரேட்டர் போஸ்ட்டுக்கு இண்ட்டெர்வியூ நான்தான் கேண்டிடேட்.”

“விளையாடாமச் சொல்லு ஆர்த்தி.”

“இதில விளையாட என்ன இருக்கு?”

“மிஸ்டர் சேது ஒரு பெரிய டிராவல்ஸ் வெச்சிருக்கிறவரனு எனக்குத் தெரியும். நீ எதுக்கு வேலைக்குப் போகணும்.”

“சாப்பிடறதுக்கு பணம் வேணாமா ரகு? உன்னை ரொம்பக் குழப்பறேன் இல்ல? நான் உன்னை மீட் பண்ணறதில் எனக்கு எந்த சங்கடமும் இல்லை. உனக்கும் எந்த சங்கடமும் இல்லைன்னா... நாம மீட் பண்ணலாம் ரகு. நீ சொல்லு.”

“மீட் பண்ணலாம் ஆர்த்தி. எங்கே? எப்போ?”

“இந்த ஊருக்கு நான் புதுசு. கரெக்ட்டா வழி சொன்னா வந்துடுவேன். இல்லை, நீ என்ன பிக்கப் பண்ணிக்கிறதா இருந்தாலும் சரி.”

“நான் அரைநாள் லீவு போட்டுட்டு இப்பவேப் புறப்பட்டு வர்றேன் ஆர்த்தி. நீ சொன்னியே அந்த தியேட்டர் வாசல்லயே வெய்ப்பண்ணு. நான் பைக்குல வர்றேன். அங்கேயே இரு. வெச்சிடட்டுமா?”

ரகு அவனாக செயல்படவில்லை. அவனை எதுவோ செலுத்தியது.

அரைமணி நேரத்திற்குள் தனது பொறுப்புகளை முடித்து, சிலவற்றை செந்திலிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மேனேஜரிடம் ‘ஒரு நண்பனை அவசரமாக சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது’ என்று காரணம் சொல்லிப் புறப்பட்டான்.

காமதேனு தியேட்டர் வாசலில் காத்திருந்த ஆர்த்தியை புடவையில் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அருகில் பார்த்த போதுதான் அவள் இளைத்திருப்பதும், கன்னங்கள் ஒட்டிப் போயிருப்பதும், தலைமுடி அடர்த்தி குறைந்திருப்பதும், நிறம் கொஞ்சம் மங்கியிருப்பதும் அறிய முடிந்தது.

பைக்கை ஸ்டாண்ட் போட்டுவிட்டு கைகளைப் பிசைந்தபடி நின்றான் ரகு. அவளோ மெலிதாக சிரித்தபடி அவனை தீர்க்கமாகப் பார்த்தாள்.

“தொந்தி போட்டுக்கே ரகு. கன்னமெல்லாம் புஸ்சன்னு உப்பி... கும்முன்னு இருக்கே. ஹேப்பி மேரீட் லைஃப்! ம்?” என்றாள் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு.

“ம்” என்றான். “ஆனா நீ ஏன் இப்படி மாறிட்டே?”

“இங்கயே நின்னு பேசப் போறமா ரகு?”

“எங்கப் போகலாம்?”

“நீதான் சொல்லணும்.”

“இந்த தியேட்டருக்குள்ளே மேட்னி டிக்கெட் வாங்கிட்டுப் போயிடலாமா ஆர்த்தி?”

“உனக்குத் தெரிஞ்ச யாராச்சும் உன்னோட என்னைப் பார்த்தா உனக்குப் பிரச்சினை ஆயிடுமா ரகு?”

“சேச்சே. அதுக்காகச் சொல்லலை.”

“அப்படி ஒரு கவலை இருந்தா அது நியாயமானதுதான். பாவம்! உன் லைஃப் என்னால் ஏற்கனவே காயப்பட்டிருக்கு. மறுபடி காயப்பட்டுடக் கூடாது. இன்ஃபாக்ட், உன்னை நேர்ல பார்க்கக்கூடாது, போன்ல மட்டும்தான் பேசணும்னு நினைச்சேன் ரகு. பேசறப்போ என்னை மீறி மீட் பண்ணலாம்னு சொல்லிட்டேன்.”

“என்ன ஆர்த்தி அசட்டுத்தனமாப் பேசறே? நீ இன்னும் சாப்பிடலைன்னு சொன்னியில்ல? வா, ஏதாச்சும் ரெஸ்ட்டாரெண்ட் போலாம்.”

பைக்கில் பின்னால் அவள் அமர... புறப்பட்டான்.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு இத்தனை அருகாமையில் ஆர்த்தி. ஆனால் அந்த ஆர்த்தி இவள் இல்லை.

“உனக்கு வீடு எங்கே ரகு?” காற்றில் புரளும் கூந்தல் திரிகளை ஒரு பக்கமாக ஒதுக்கிக் கொண்டு கேட்டாள்.

“திருவான்மியூர்.”

“எங்க இருக்கு அது?”

“மெட்ராஸ்ல அது சவுத் எண்ட். மகாபலிபுரம் போகணும்னா திருவான்மியூர் தொட்டாகணும். என் பிராஞ்சுக்கு பக்கம். மந்தைவெளிக்கு அடுத்து அடையாறு. அடையாறுக்கு அடுத்து திருவான்மியூர். ஆமாம், நீ வந்து ஒரு வாரமாச்சின்னு சொன்னியே, யார் வீட்ல தங்கியிருக்கே?”

“இங்க யார் இருக்கா எனக்கு? மகாலிங்கபுரத்தில கல்பனான்னு ஒரு காலேஜ் ஃபிரண்டு. கோவைலேர்ந்து அவளுக்கு போன் செஞ்சேன். அவதான் எனக்கு ஆயிரம் ரூபா வாடகையில் ஒரு சின்ன போர்ஷன் பிடிச்சிக் கொடுத்தா, வந்துட்டேன்.”

இப்போது கேட்க வேண்டாம் என்று நினைத்த ரகு. அந்த ஏ.சி. அறையில் அவளுக்கு சப்பாத்தியும் அவனுக்கு காபியும் ஆர்டர் செய்துவிட்டு, “என்னாச்சு ஆர்த்தி?” என்றான் சன்னமாக.

மெதுவாக சிரித்தாள் ஆர்த்தி.

“என்ன மாதிரி முட்டாள் உலகத்தில இருக்கவே முடியாது ரகு. ஒரு ஆளை சரியாப் புரிஞ்சுக்க எனக்கு முணு வருஷமா தேவைப்படும்? பட்டுதே! அப்ப நான் முட்டாள்தானே? இல்லை, அந்தாள் அதிபுத்திசாலின்னும் சொல்லலாம்.”

“யாரைச் சொல்றே?”

“என்னோட முன்னாள் கணவனைப் பத்திச் சொல்றேன் ரகு.”

“வாட் டு யு மீன்?” என்றான் ஒரு மாதிரி இதை எதிர்பார்த்திருந்தால் குறைவான அதிர்ச்சியுடன்.

“டைவோர்ஸ் ஆகி பத்து நாளாச்சு ரகு. மியூச்சுவல் கன்சண்ட்ல பிரிய அந்தாளை சம்மதிக்க வைக்கிறதுக்குள்ளே போதும் போதும்னு ஆய்ஞ்சி.”

“ஏன் ஆர்த்தி?”

“ஏன்?” பெருமூச்சு விட்டாள் ஆர்த்தி. “நிறைய சொல்லணும் இன்னொரு நாள் சொல்றனே. மூடு கெட்டுடும். அழுதுடுவேன். வரவழைச்சுக்கிட்ட ஒரு தைரியத்துல இயங்கிட்டிருக்கேன். அந்த தைரியம் பலவீனப்பட்டுடும் ரகு. இப்ப வேணாமே! ப்ளீஸ்... கேக்காதே! சுருக்கமாச் சொன்னா... அந்தாளு ஒரு கிரிமினல்! ஜெயில்ல இருக்க வேண்டிய பொறுக்கி!”

“ஓகே. ஓகே. ரிலாக்ஸ்! ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு ஆர்த்தி. உன் அப்பா...?”

“இருக்கார். சகல செளக்கியத்தோட இருக்கார். என் பொண்ணு செத்துட்டான்னு ஊர் பூரா சொல்லிக்கிட்டு இருக்கார்.”

“ஏன்?”

“நான் டைவோர்ஸ் பண்ணதில அவருக்கு சம்மதமில்லை. அனுசரிச்சி அந்தாளோட வாழணும்னு சொன்னார். அந்தாளை எனக்குக்கட்டி வெச்சது எங்கப்பா எனக்கு செஞ்ச மகாபெரிய துரோகம்னா, அவன் சுயரூபம் தெரிஞ்சப்புறமும் தொடர்ந்து வாழச்சொன்னது அதைவிட பெரியதுரோகம் ரகு! - அந்தாளோட வாழறது தினம் தினம் சாகறது மாதிரி!”

ரகு மௌனமாக காபி பருகினான்.

“தப்பு பண்ணிட்டேன் ரகு. நீயும் உன் பிரண்டும் எவ்வளவு கெஞ்சினிங்க என்கிட்ட. ‘ரகசியமா கல்யாணம் பண்ணிட்டு அப்புறம் அப்பாவை சமாதானப் படுத்திக்கலாம்’னு நீ சொன்னப்போ என்னால சம்மதிக்க முடியலை. எங்கப்பா ‘துப்பாக்கியால கட்டுக்கிட்டு தற்கொலை செஞ்சுக்குவேன்’னு மிரட்டினப்போ நான் ஆடிட்டேன். அவர் பிடிவாதக்காரர். அவரைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். சொன்னபடி செஞ்சுக்கக் கூடியவரு. ‘அவர் செத்தாலும் பரவால்லை, காதல்தான் முக்கியம்’னு நினைக்க என்பாசம் அனுமதிக்கலை ரகு. அப்பா உயிருக்காக காதலை தியாகம் பண்றதா நான் உன்கிட்ட உருக உருக டைலாக் அடிச்சதை நினைச்சா இப்ப சிரிப்பு வருது ரகு. யானை தன் தலைல தானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக்கற கதையாயிடுச்சி! என் வாழ்க்கைபத்தி அவர் கவலைப்படலை. ‘என் பொண்ணு செத்துட்டா’ன்னே இப்ப சொல்றார். ஆனா அவருக்காக கவலைப்பட்டு சீரழிஞ்சு நிக்கிறேன்.”

அவள் குரல் பிசிறி.... விழிகளில் முத்துக்கள் தோன்றி... அவசரமாக கைக்குட்டை எடுத்து ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“என் கதை போர் கதைப்பா. என்னை விடு. நீ எப்படி இருக்கே ரகு?”

“நல்லாருக்கேன் ஆர்த்தி.”

“சாரதா எப்படி ரொம்ப அண்டர்ஸ்டாண்டிங்கா?”

“ரொம்ப அன்பானவ. சராசரிக் கனவுகள் அவளோடது. வீடு கட்டணும், கார் வாங்கணும், பையனை என்ஜினியராக்கணும், எக்செட்ரா...”

“பையன் பேர் என்ன?”

“சரவணன்.”

“உன் ஜாடையா? அம்மா ஜாடையா?”

“என் ஜாடைதான்.”

“ஹை! இதே காது, இதே மூக்கோட மாஸ்டர் ரகுவா? உன் சின்ன வயசு போட்டோ காமிச்சிருக்கியே, அந்த மாதிரி இருப்பானா?”

“ம்.”

“பார்க்கணும் மாதிரி இருக்குப்பா. உன் வீட்டுக்கு நான் வரலாமா?”

“அது...”

“சாரதாவுக்கு நம்ம காதல் பத்தி சொன்னதில்லையா?”

“இல்லை.”

“உன்னோட வேலை பார்க்கற கர்ள் ஃபிரண்ட் யாரும் வீட்டுக்கு வந்ததில்லையா?”

“பையனோட நாமகரணம் ஃபங்ஷனப்போ நிறைய பேர் வந்தாங்க.”

“திடீர்னு என்னை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போய் என் ஃபிரண்டுண்ணு அறிமுகப்படுத்தி வெச்சா... சாரதா சந்தேகப்படுவாங்களா?”

“தெரியலை.”

“ஓகே. நான் உன்னை எம்பரேஸ் பண்ண விரும்பலை. போன்ல நீ சட்டுன்னு கட் பண்ணி வெச்சிடுவியோன்னு பயந்தேன்.

அனுசரணையாப் பேசினே. அப்ப பழகின அதே அன்போட நேர்ல வந்தே. பேசிட்டிருக்கே. ஐயம் ஹேப்பி ரகு. நீ என்னை மறக்கலை!”

“எப்... எப்படி ஆர்த்தி மறக்க முடியும்?”

ரகுவுக்கு தொண்டை அடைக்க வேறு திசையில் திரும்பிக் கொண்டான்.

“ரகு, எனக்கு இந்த ஊர்ல யாருமே இல்லப்பா. உன்னோட அடிக்கடி போன்ல பேசலாமா? இந்த மாதிரி அப்பப்போ சந்திக்கலாமா? ஐஸ்ட் ஒரு ஃபிரண்ட்ஷிப்பா! ஐ நோ இப்ப நீ சாரதாவுக்கு சொந்தமானவன். ஐ நோ மை லிமிட்டஸ். எனக்கு மாரல் சப்போர்ட் வேணும் ரகு. நான் பார்த்து புன்னகைக்க யாராச்சும் ஒருத்தர் வேணும். கேன் யு அண்டர்ஸ்டாண்ட் மி ரகு?”

மௌனமாகத் தலையசைத்தான் ரகு.

8

ஷுவைக் கழற்றிப் போட்டான் ரகு. ஸாக்ஸ் உருவி திணித்தான். தூளியை இடமும் வலமுமாக இரண்டு கையாலும் பிடித்து ஆட்டியபடி சத்தமே இல்லாத காட்சியை டி.வி.யில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சாரதா.

சாப்பாடு கூடையை ஓரமாக வைத்துவிட்டு மூங்கில் நாற்காலியில் அமர்ந்த ரகு டி.வி.யை கவனித்து, “என்ன இது சவுண்டே இல்லை? ரிப்பேரா?” என்று ரிமோட் எடுத்தான்.

“ஷ்!” என்று அதட்டினாள் சாரதா. “இப்பத்தான் தூங்க ஆரம்பிக்கிறான். இவ்வளவு நேரம் ரகளை!” என்றாள் ரகசியக் குரலில்.

டீப்பாய் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த அன்று வந்திருந்த இரண்டு கடிதங்களை எடுத்துப் பார்த்தான்.

“அஞ்சி நிமிஷம் கழிச்சி காபி தர்றேன்.”

“சரி!”

ஒரு கடிதம் தங்கள் நிறுவனத்தில் மாதாந்திர சீட்டு கட்டினால் குலுக்கலில் தங்கக் காசு தருவதாகச் சொன்னது.

மற்றொன்று திருமண பத்திரிகை.

விலாசத்திலிருந்தே அது சாரதாவின் மாமா அனுப்பியிருப்ப தென்று புரிந்தது. உள்ளிருந்து அழைப்பிதழை எடுத்துப் பார்த்தான்.

“இளங்கோவுக்கு கல்யாணம் போலிருக்கு?”

“ஷ்! மெதுவாப் பேசுங்க. நான்தான் பத்து நாள் முன்னாடியே இளங்கோவுக்கு நிச்சயமான விஷயத்தை உங்ககிட்ட சொன்னேன்...” என்றாள் ரகசியக் குரலைத் தொடர்ந்தாள்.

“கல்யாணம் நாளைன்னைக்கு சேலத்தில். சாரதா, கொஞ்சம் முன் கூட்டியே பத்திரிகை அனுப்பிச்சாத்தானே டிரையன் ரிசர்வ் பண்ண செகளரியமா இருக்கும். இப்படி லாஸ்ட் மினிட்ல அனுப்பிச்சா எப்படி பிளான் பண்றது?” என்றான் இவனும் குரலைக் குறைத்துக் கொண்டு.

சரவணன் தூங்கி விட்டானா என்று பார்த்துவிட்டு, அவன் வாயில் வைத்திருந்த பிளாஸ்டிக் நிப்பிளை மெதுவாகப் பிடுங்கி வைத்துவிட்டு அவனருகில் வந்தாள்.

“டென்ஷனாகாதிங்க. ஒரு வாரம் முன்னாடியே போஸ்ட் பண்ணிருக்கார். சீல் தேதி பாருங்க. நம்ம போஸ்டல் டிபார்ட்மெண்ட் அவ்வளவு ஸ்பீடா வேலை செய்யுது.”

ஸ்டாம்ப் மேல் விழுந்துள்ள முத்திரையைப் பார்த்து விட்டு, “ஆமாம், இருந்தாலும் இந்த மாதிரி தபால்ல அனுப்பிருக்கேன், அவசியம் வரணும்னு என் பேங்க் நம்பர்ல கூப்புட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமில்ல?” என்றான்.

“அன்னிக்குதான் லட்சுமி கல்யாண ரிசப்ஷன்ல என் மாமா தங்க கையைப் பிடிச்சிக்கிட்டு ‘இளங்கோ கல்யாணம் நிச்சயமாகற மாதிரி இருக்கு, பத்திரிகை அனுப்புறேன். அவசியம் வரணும்’னு சொன்னாரே. இன்னும் என்ன ஃபார்மாலிடி எதிர்பார்க்கறிங்க?”

“அசட்டுத்தனமாப் பேசாதே சாரதா. நான் ஃபார்மாலிடிக்காக எதையும் எதிர்பார்க்கலை. நாளைன்னைக்கு கல்யாணம்னா நாளைக்கு நாளை நாம் புறப்படணும். போக, வர டிக்கெட் வேணாமா? லாஸ்ட் மினிட்ல கிடைக்குமா? பேங்க்ல லீவு சொல்ல வேணாமா? என் பிளானிங்குக்காகத்தான் சொன்னேன்.”

“பத்திரிகை லேட்டா வந்து சேரும்னு அவருக்கு எப்படிங்க தெரியும்?”

“சரி! விடு! ஆர்க்யூ பண்ணாதே. இதுவே திருச்சில இருக்காரே என் சகலை, அவருக்கு முன்கூட்டியே போன்ல சொல்லியிருப்பாரா நாட்டாரா? நீ வேணும்னா கேட்டுப்பாரு. பத்து நாளைக்கு

முன்னடியே அவருக்கு தேதி தெரிஞ்சிருக்கும். நேர்ல போயே பத்திரிகை வெச்சாலும் வெச்சிருப்பாரு. உன் மாமா என்னை அவ்வளவா மதிக்கிறதில்லைங்கறதுதான் உண்மை.”

“உங்களுக்கு இந்தக் கல்யாணத்துக்குப் போறதுக்கு இஷ்டமில்லைன்னு தெரியுது. நேரடியாச் சொல்லிட்டுப் போங்களேன்.”

ரகுவுக்கு ஆத்திரம் எகிறியது.

“அப்படி நான் சொன்னேனா? நீயா ஏன் அர்த்தம் கற்பிச்சிக் கிட்டு சண்டைக்கு வர்றே? நாம இந்தக் கல்யாணத்துக்கு வரணும்னு உங்க மாமா அவசியம் நினைச்சிருந்தாருன்னா இன்னும் கொஞ்சம் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பாருன்னு சொன்னேன்.”

“என் மாமா அப்படி ஒண்ணும் பாகுபாடு பார்க்கறவர் இல்லை.”

“திருச்சில இருக்கற உன் அக்கா புருஷனுக்கும் என்னை மாதிரியே பத்திரிகை பார்த்துதான் தேதி தெரியும்னு சொல்றியா?”

“என் மாமாவும் ஜுவல்லரி வெச்சிருக்கார். இவரும் ஜுவல்லரி வெச்சிருக்கார். வியாபார சம்பந்தமா இவர் சேலத்துக்கு அடிக்கடி போவார். அவர் திருச்சிக்கு வருவார். அடிக்கடி பார்த்துக்கறாங்க. பேசிக்கிறாங்க. அதனால் தெரிஞ்சிருக்கும்.”

“உன் ஜனங்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டியே.”

“நீங்கதான் என்னை விட்டுக்கொடுத்துட்டிங்க.”

“என்ன சொல்றே?”

“கல்யாணத்துக்கப்புறம் ஒரே சொந்தம்தான். இதுல உங்க சொந்தக்காரன், என் சொந்தக்காரங்கன்னு ஏன் பிரிச்சிப் பேசறீங்க?”

அவள் கேள்வி அவனை அறைந்தது.

எந்த வெறுப்பை இப்போது அவள் மேல் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆர்த்தியை சந்தித்துப் பேசியதிலிருந்து மனதில் இறங்கிய பெயரில்லாத ஒரு

வெறுப்பு ஒரு திறப்புக்குக் காத்திருந்து இதோ இப்போது கிடைத்ததும் வெள்ளமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது அவனுக்கேப் புரிந்தது.

வெள்ளம் எப்போதாவது கரை பற்றியோ, கரையோர குடிசை பற்றியோ, அணை பற்றியோ, அணையின் பலம் பற்றியோ கவலைப் பட்டதுண்டா?

வெள்ளம் என்பது வடிந்தாக வேண்டிய ஒன்று. அதற்கு காட்டுத் தனமான பாய்ச்சல் ஒன்றுதான் தெரியும்.

ரகுவுக்குள் துளித் துளியாக சேகரமான வெள்ளம் இப்போது வேகம் ஒன்றேப் பிரதானமாக பாய்ந்து கொண்டிருக்க...

“என்ன சொல்லிட்டேன் இப்போ? ஏன் இப்படி ஆவேசமாப் பேசறே?”

“நானா? நீங்களா? உங்களுக்கு பேங்க்ல ஏதோ பிரச்சனைன்னா அதுக்கு நான்தான் கிடைச்சேனா? உங்க கோபம் செல்லுபடியாகற இடத்தில்தானே காட்ட முடியும்?” முகத்தை நொடித்தாள் சாரதா.

“சாரதா! நீ ரொம்பப் பேசறே! பொறுமைக்கு ஒரு எல்லை இருக்கு!”

“சரி, இப்ப சொல்லிருங்க கரெக்ட்டா! இந்தக் கல்யாணத்துக்குப் போறமா இல்லையா?”

“கிரீட்டிங்ஸ் அனுப்பிச்சாப் போதாதா?”

“எனக்கு இருக்கறது ஒரே மாமா. அவருக்கு ஒரேப் பிள்ளை. என்னை வளர்த்தவருங்க. அவர் வீட்ல பெரிய விசேஷம்.”

“சரி, ரயில்ல பெர்த் கிடைக்க வேணாமா?”

“பெர்த் கிடைக்கலைன்னா என்ன?”

“பெர்த் கிடைச்சா சௌகரியம். தூங்கிட்டுப் போகலாம்.”

“திருவள்ளுவர், பிரைவேட்டுன்னு நூறு பஸ்க இருக்கு சேலத்துக்கு. இங்க இருக்கற சேலம்! அதென்ன அமெரிக்காலயா இருக்கு? உங்களுக்குப் போக வேணாம்னு தோணிடுச்சி. அதுக்கு ஆயிரம் நொண்டிச் சமாதானம் சொல்றிங்க! வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சி கிடக்க வேண்டிய ஜென்மம்தானே நாங்க! கல்யாணம், காட்சின்னு போக ஆசைப்படறதுக்கு உரிமை இருக்கா என்ன?”

சாரதாவின் கண்களில் பொங்கின கண்ணீர் இப்போதைய ரகுவின் மனநிலையில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மாறாக எரிச்சல் அதிகமானது.

“எதுக்கு இப்ப அழுகை? உன்னை என்ன ஜெயில்ல மாதிரி அடைச்சி வெச்சிருக்கேனா? காய்கறி கடைக்கு, ஷாப்பிங்குக்கு நீ தனியா போகலை, வரலையா? பீச்சுக்கோ, ஹோட்டலுக்கோ, சினிமாவுக்கோ உன்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகாம இருக்கேனா? இந்தக் கல்யாணத்துல கலந்துக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. உன்னைப் போக வேணாம்னு நான் சொல்லலை. தாராளமா போய்ட்டு வா! நாளைக்கு பகல் டிரையன்ல அனுப்பி வைக்கிறேன். உங்க அண்ணனுக்கு போன் பண்ணி தகவல் சொல்லிடறேன். அவனை ஸ்டேஷனுக்கு வந்து ரீசிவ் பண்ணிக்கச் சொல்றேன். மொய் எவ்வளவு எழுதணும்னு சொல்லு, பணம் தர்றேன்.”

“குழந்தையை வெச்சிக்கிட்டு நான் மட்டும் தனியா...”

“சரவணனை விட்டுட்டுப் போ. பாட்டில் பால்தானே சாப்பிடறான். அப்புறம் என்ன? நான் பார்த்துக்கறேன். நாளன்னைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதான். பேங்க் இல்லை. நான் வீட்ல இருந்து சரவணனைப் பார்த்துக்கறேன். நீ மட்டும் போய்ட்டு வந்துடு.”

“ஏன் இப்படி அழிச்சாட்டியம் பண்ணீங்க? நான் மட்டும் போனா மரியாதையா இருக்காதுங்க.”

“என் மரியாதை கெடறதைப் பத்தி உனக்குக் கவலையே இல்லையா? இந்தப் பத்திரிகையோட நாலு வரி லெட்டராவது இருக்கா? அனுப்பாம விட்டுட்டா நாளைக்கு பேச்சு வரும்னு

பொனாப் போவதுன்னு அனுப்பி வெச்சிருக்கார் உன் மாமா. எனக்குத் தெரியும் சாரதா! என் வாயைக் கிளறாதே! பல தடவை அவர்கிட்ட நான் அவமானப்பட்டுட்டேன். இஷ்டம் இருந்தா நீ மட்டும் போய்ட்டு வா. இல்லைன்னா போகாதே. என்னை மட்டும் வற்புறுத்தாதே! சொல்லிட்டேன்!”

கோபமாக சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் சொன்றான் ரகு.

உடைகளை நீக்கி குளித்தான்.

தலை சீவிக் கொண்டிருக்கும்போது மௌனமாக காபி வைக்கப்பட்டது. அமைதியாக நின்ற சாரதாவின் நாசி துவாரங்கள் விரிந்து அடங்கின.

“என்ன முடிவு செஞ்சே, சொல்லு!”

“நீங்க கிரீட்டிங்ஸ் அனுப்பிச்சிடுங்க” என்றாள்.

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது பரிதாபமாக இருந்தது. இல்லென்ற தண்ணீரில் குளித்ததில் ஆத்திரம் அடங்கி, நியாயம் புரிந்தது.

பாவம்! இவள் என்ன செய்தாள்?

ஏன் இவள்மேல் வெடித்தேன்?

என் கோபம் யார் மீது? ஆர்த்தியை இந்த நிலையில் சந்திக்க நேர்ந்ததற்கான காரணகர்த்தாவான அந்த முகம் பார்த்திராத சேதுவா? ‘நான் மகள் இறந்துவிட்டாள்’ என்று நழுவிக்கொண்ட வாய்ச்சொல் வீரரான அவள் அப்பாவா? என் யோசனைக்கு அன்றைக்கு சம்மதிக்காமல் முட்டாள்தனமாக முடிவெடுத்துவிட்டு இன்றைக்கு அதை உணர்ந்து அழும் ஆர்த்தியா? இன்றைக்கும் ஆர்த்தி மீது பிரியமிருந்தும் எந்த உரிமையும் எடுத்துக்கொள்ள முடியாதபடி குடும்பஸ்தனாய், இன்னொரு பெண்ணுக்கு கணவனாய் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் விதியா? யார் மீது என் கோபம்?

மனதில் வெள்ளம் வடிந்திருந்ததால், “இப்படி உக்காரு சாரதா” என்ற அவன் குரலில் அமைதி வந்திருந்தது.

“பரவால்லை. காபி ஆறுது!” என்றாள் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டு, விழியோரம் நீர்த்தேக்கம். மீண்டும் அணை மீறத் தயாராய் இருந்தது கண்ணீர்.

காபியை ஒரு வாய் பருகிவிட்டு, “உக்காருன்னு சொல்றேன்ல” என்று அவள் கையைப் பிடித்து கட்டிலில் உட்கார்த்தி வைத்தாள்.

அமைதியாக தலையணை எம்பிராய்டரி கிளிமேல் விரலை ஓடவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“நான் நல்ல மூட்ல இல்லை சாரதா.”

“என்னாச்சாம்?” என்றாள் ராகமாக.

“அது ஏன் இப்போ? ஸாரிம்மா! வெரி ஸாரி. நோகடிச்சுட்டேனா?” என்றான் ரகு அதீத குற்ற உணர்ச்சியுடன்.

“கத்தறதும் ரெண்டே நிமிஷத்தில குழையறதும் எனக்கென்ன புதுசா? இன்னிக்கு ஆனா அதிகம்.”

“அதான் ஸாரி சொல்லிட்டேனில்ல? கொஞ்சம் சிரிக்கக் கூடாதா?”

“காபியைக் குடிச்சிட்டு டம்ளரைக் கொடுங்க, நான் போறேன்.”

“இந்தக் கல்யாணத்துக்கு அவசியம் போகணுமா சாரதா?”

“வேணாம்ப்பா. நான் எதுவும் வாயைத் திறக்கலை. உங்க இஷ்டம்.”

“நான் வற்றதாயிருந்தா உனக்காகத்தான் வரணும்.”

“உங்க தர்மசங்கடம் புரியுதுங்க. என் மாமா உங்ககிட்ட கொஞ்சம் அலட்சியமா நடந்துக்கறதை நானும் கவனிக்காம இல்லை. உங்ககிட்ட இதைச் சொல்லிருக்கேனான்னு ஞாபகமில்லை. என் மாமா, இளங்கோவுக்கு என்னை கட்டி வைக்கணும்னு ஆசைப்பட்டார்.”

“அப்படியா? சொன்னதே இல்லையே நீ?”

“கேளுங்க. ஆனா எங்கப்பாவுக்கு இஷ்டமில்லை.”

“ஏன்? இளங்கோ ஜம்முன்னுதானே இருக்கான்! ஓரேப்பிள்ளை. நகைக் கடை, கார், பங்களா! ஏன் பிடிக்கலை உங்கப்பாவுக்கு?”

“எங்கப்பாவுக்கு வியாபாரம்னாலே அலர்ஜி. எங்க தாத்தா பெருசா வியாபாரம் பண்ணி நொடிச்சிப் போய் எல்லா சொத்தையும் வித்தாராம். அதனால கவர்ன்மெண்ட் வேலைக்குப் போற மாப்பிள்ளைதான் வேணும்னு உங்களைப் பிடிச்சிட்டார். அதில் மாமாவுக்கு வருத்தம். அதனால உங்களைப் பார்த்தாலே பிடிக்கலை போலிருக்கு.”

சட்டென்று வாய்விட்டு சிரித்தான் ரகு.

வியாபாரியாய் இல்லாததால் பெண் தர மறுத்தார் ஆர்த்தியின் அப்பா. வியாபாரியாய் இல்லாததால்தான் பெண் கொடுத்தார் சாரதாவின் அப்பா. என்ன ஒரு முரண்பாடு! என்ன ஒரு கொள்கைகள்!

“எதுக்கு சிரிக்கிறிங்க?”

“ஒண்ணுமில்லை, விடு!”

“நீங்க சொல்றதும் நியாயம்தான், மரியாதை இல்லாத இடத்துக்குப் போக எப்படி மனசு வரும்? நான் மட்டும் போய்ட்டு வந்துடறேன். டிக்கெட் எடுத்துட்டு அண்ணனுக்கு சொல்லிடுங்க.”

“கோபம் இல்லையே?”

“இல்லை. சரவணனை தூக்கிட்டுப் போறேன்.”

“அதான் நான் பார்த்துக்கறேன்னு சொன்னேன்...”

“பொறுப்பாப் பார்த்துக்குவீங்களா?”

“ஜூரம் வந்து ஒரு வாரம் கம்பளீட் ரெஸ்ட்ல நீ இருந்தப்போ லீவு போட்டுட்டு நான் பார்த்துக்கலையா? நான் பார்த்துக்கறேன்” என்று எழுந்த ரகு சட்டை அணிந்தபடி, “பைக் சாவி எடு, ரிசர்வ் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்” என்றான்.

9

சரியாக பூட்டியிருக்கிறோமா என்று டேபிள் லாக்கரை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டு கேபினைப் பூட்டிவிட்டு லன்சு அறைக்கு வந்து கேரியரைத் திறந்தபோது ரகுவுக்கு போன் வந்திருப்பதாக பியூன் சொல்ல, ஹாலுக்குச் சென்றான்.

“ஹலோ ரகு” என்றான்.

“நான்தான் ஆர்த்தி.”

“சொல்லு ஆர்த்தி.”

“ஒரு ஹேப்பி நியூஸ். இண்டெர்வியூ அட்டெண்ட் செஞ்சனே, அந்த வேலை எனக்குக் கிடைச்சிடுச்சி. ஒண்ணாம் தேதிலேர்ந்து ஜாய்ன் பண்ணச் சொல்லிட்டாங்க. ரெண்டாயிரத்தி ஐநூறு சம்பளம். ஐ யம் ஹேப்பி ரகு.”

“கோயமுத்தூர்ல உங்கப்பா இருபது பேருக்கு வேலை கொடுத்து வெச்சிருக்கார் ஆர்த்தி.”

“அப்பாவா? ஓ! மிஸ்டர் ஜெயராமனைச் சொல்றியா? விடு! நான் ஒரு இன்டிவிஜுவல். யாருக்கும் இப்ப என்மேல, ஹோல்ட் இல்லை. நானும் யாரையும் எதுவும் கேக்க வேண்டியதில்லை. இந்த சுதந்திரம் எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா? வருமானத்துக்கு வழி வேணுமென்னுதான் கவலையா இருந்தேன். ‘நொந்தது போதும், இன்னும் நொந்து போக வேணாம் பாவம்’ன்னு என்மேல ரொம்ப இரக்கப்பட்டு கடவுள் சீக்கிரமே இந்த வேலையை வாங்கிக் கொடுத்துட்டார். நான் ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் இன்னிக்கு சந்தோஷமா இருக்கேன் ரகு. ஐ வாண்ட் டு செலப்ரேட். டின்னர் சேர்ந்து சாப்பிடலாமா? உனக்கு அப்ஜெக்ஷன் இல்லைன்னாத்தான்.”

“அப்ஜெக்ஷன் எதுவும் இல்லை ஆர்த்தி. ஆனா குழந்தைதான் சரியில்லை. ஒரு கல்யாணத்துக்காக சாரதாவை சேலத்துக்கு அனுப்பி வெச்சிருக்கேன். நாளைக்குக் கல்யாணம். நாளைக்கு நைட்டுதான் அவ வருவா, குழந்தையை நான் பார்த்துக்கறேன்னு சொன்னதால விட்டுட்டுப் போயிருக்கா. பக்கத்து வீட்ல விஜயானனு ஒரு அம்மா பாசமா பழகுவாங்க. அவங்ககிட்ட விட்டுட்டுதான் பேங்குக்கு வந்தேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுடுவேன்.”

“ஓகே. ஐ கேன் அண்டர்ஸ்டாண்ட். நாளைக்கு ஸண்டேயாச்சே, பேங்க் இல்லைதானே?”

“ஆமாம். வீட்லதான் இருப்பேன். சொன்னனே, குழந்தையைப் பார்த்துக்கணும்னு.”

“ரகு, எனக்கு குட்டி ரகுவைப் பார்க்கணும் மாதிரி இருக்குப்பா. உன் வீட்டுக்கு வரட்டுமா நாளைக்கு? அதிகப்பிரசங்கித்தனமா நான் கேக்கறது?”

“சீச்சி! வாயேன். தாராளமா வா. நான் சொன்ன வழி ரூபகம் வெச்சிருக்கியா?”

“எழுதியே வெச்சிருக்கேன். அப்புறம்?”

“வேற என்ன? நீதான் சொல்லணும். எப்ப வர்றே நாளைக்கு?”

“காலைல வர்றேன். பத்து மணிக்கு வர்றேன்.”

“ஆர்த்தி... ஒம்போது மணிக்கு வந்துடேன். டிபன் சேர்ந்து சாப்பிடலாம். இட்லி மாவு இருக்கு. இட்லி தோசை ரெண்டு அயிட்டம் உனக்கு புரொவைட் பண்ண முடியும்.”

“எதுக்குப்பா உனக்கு சிரமம்?”

“ஒண்ணும் சிரமமில்லை ஆர்த்தி.”

“சரி, வர்றேன். உனக்கு லைட் பிங்க் கலர் இன்னும் பிடிக்குமா ரகு?”

“என்ன திடீர்னு?”

“சொல்லேன்.”

“எப்பவும் அந்தக் கலர்தான் என் ஃபேவரைட். ஏன் கேட்டே?”

“சும்மாக் கேட்டேன் ரகு. இன்னொன்னு வெளிப்படையா கேட்பேன். நீ வெளிப்படையா பதில் சொல்லணும். இதை நேர்ல கேக்க வரலை. போன்ல ஏதோ ஒரு கவசம் இருக்கு.”

“என்ன, கேளு!”

“இப்படி திடுதிப்புன்னு நான் உன்னை காண்டாக்ட் பண்ணி பேசறது, பழகறது பத்தி நீ எப்படி ஃபீல் பண்றே? உன் பதில் ஃப்ராங்க்கா இருக்கணும் ரகு.”

“அது... அது... நாளைக்குத்தான் பார்க்கப் போறமே. அப்ப நேர்ல சொல்றனே.”

“சரி, வெச்சிடவா?”

“சாப்ட்டியா?” என்றான் வைக்க மனமில்லாமல்.

“இப்பதான், நீ?”

“இனிமேதான். சரி, நாளைக்கு மீட் பண்ணலாம் ஆர்த்தி.” என்று வைத்துவிட்டான்.

மனம் குறுகுறுவென்றது. சாரதா ஊரில் இல்லை. ஆர்த்தியை வீட்டிற்கு அழைக்கிறேன். இது சரிதானா? தவிர்க்கப்பட வேண்டியதா?

உள்ளே ஏன் இப்படி இரண்டாகப் பிரிந்து நின்று வேடிக்கைக் காட்டுகிறது மனம்!

‘என்னை மறந்து விடு’ என்று காதலை முறித்துவிட்டுப் போனவள்தானே இவள்! இவளோடு என்ன இப்போது பழக்கம்? என்று கோபமாக சிந்திக்க ஏன் தோன்றவில்லை?

ஏன் நேற்றிரவு சாரதா உறங்கிவிட்டாளா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு நைஸாக எழுந்து ஹாலில் கப்போர்டில் மறைவாக வைத்திருந்த ஆர்த்தி எழுதிய பழைய காதல் கடிதங்களை எடுத்து விழிகள் வலிக்க, வலிக்க, வழிய வழிய படித்துக் கொண்டிருந்தேன்?

இரவெல்லாம் உறக்கம் வராமல் அவளோடு பேசியது, கற்றியது பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தவனால் எப்படி வீட்டிற்கு வரட்டுமா? என்று கேட்பவளிடம் ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்ல முடியும்?

“எனி ப்ராப்ளம் ரகு?” என்று அவன் தோளில் கை வைத்தான் செந்தில்.

சிந்தனை கலைந்து, “நத்திங்” என்றான்.

“யாரு ஆர்த்தி?”

“ம்?” என்று பதறினான்.

“எழுதி வெச்சிருக்கிங்களேன்னு கேட்டேன்.”

தன் பென்சில் பிடித்த கை அனிச்சையாக மேஜை காகிதத்தில் ‘ஆர்த்தி’ என்று பூ வேலைபாட்டுடன் எழுதியிருப்பதை அப்போதுதான் கவனித்தான் ரகு.

10

காலை ஐந்தரைக்கே அலாரம் வைத்து எழுந்து விட்டான் ரகு. அவசரமாக ஷேவிங் செய்து குளித்து பீரோவில் எந்த உடையணியலாம் என்று யோசித்தபோது -

“உங்களுக்கு இந்த பிரெளன் செக்ட் ஷர்ட் ரொம்ப எடுப்பா இருக்கு ரகு” என்று ஆர்த்தி எப்போதோ சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது.

ரொம்ப வருடங்களா அணியாத அந்த சட்டையைத் தேடி எடுத்தான். அதை உதறி அணியப்போகும்போது -

“இந்த சட்டை மட்டும் நீங்க ஏன் போடறதே இல்லை?” என்று சாரதா எப்போதோ கேட்டது நினைவிற்கு வந்தது, உறுத்தியது.

‘என்ன அசட்டுத்தனம் செய்கிறேன் நான்!’ என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டு அந்த பிரெளன் சட்டையை அதன் மடிப்புகளில் மடித்து உள்ளே வைத்துவிட்டு வேறு சட்டை அணிந்தான்.

கட்டிலின் பெட்ஷீட், தலையணை உறைகளை உருவி சலவைக்கூடையில் போட்டுவிட்டு அந்துருண்டை வாசனையுடன் கூடிய சலவை பெட்ஷீட் விரித்து, உறைகள் மாட்டினான். திரைச்சீலைகள் மாற்றினான். ஹாலில் அங்கங்கே கிடந்த புத்தகங்களை சேகரித்தான். டீப்பாய் மேல் அழுக்காய் இருந்த பிளாஸ்டிக் பூங்கொத்தை கழுவி செருகினான். மிதியடிகளைப் புரட்டிப் போட்டான்.

வேலைக்காரி வந்ததும் அவளை சீக்கிரமாக வீட்டைக் கூட்டிச் சொன்னான். ஒட்டை அடிக்கச் சொன்னான்.

“யாராச்சும் வர்றாங்களாய்யா?” என்று அவள் கேட்டுவிட, திணறி, அவசரமாக, “ஆமாம். என் ஃபிரண்டு ஒருத்தன் சரவணனைப் பார்க்கறதுக்கு வர்றான்” என்றான்.

அவள் வேலைகளை முடித்ததும் தூளியிலிருந்து தூக்கிக் கொடுத்தான். அவள் குளிப்பாட்டி, துடைத்து, உடைமாற்றி, முகத்திற்கு பவுடர் ஒற்றி, திருஷ்டிப் பொட்டு வைத்துக் கொடுத்ததும், உற்சாகமாக குதித்த சரவணனுடன் கொஞ்சினான் ரகு.

“உன் வேலை எல்லாம் முடிச்சிட்டியானா, நீ போகலாம்மா.”

“அம்மா என்னை சாயங்காலம் வரைக்கும் குழந்தையைப் பார்த்துக்கிட்டு உங்களுக்கு ஒத்தாசையா இருக்கச் சொன்னாங்க.”

“எனக்கு வெளில போக வேண்டிய வேலை எதுவும் இல்லை. வீட்டையேதான் இருக்கப்போறேன். நான் பார்த்துக்கறேன். எதுக்கு நீ வேற அனாவசியமா? நீ போய்ட்டு நாளைக்கு வா.”

இயல்பாக ஆனால் வலுக்கட்டாயமாக அவளை அனுப்பி வைத்துவிட்டு மிக்ஸியில் சட்னி அரைத்தான் ரகு. தாளித்துக் கொட்டினான். ஃப்ரிஜில் இருந்து இட்லி மாவை எடுத்து மேடையில் வைத்தான். பால் காய்ச்சி காபி போட்டுக் குடித்தான். சரணவனனுக்கு பால் கலந்து கொடுத்தான். நனைந்த ஜட்டியைக் கழற்றி வேறு மாற்றிவிட்டு இடத்தை சாக்கு போட்டுத் துடைத்தான்.

துணைக்கு ஒரு நண்பனைப் போல டி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டு நிமிடத்திற்கு ஒருமுறை வாட்ச்சைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆர்த்தியின் வருகைக்காக காத்திருந்தான்.

அவள் வந்துவிட்டுப் போகும்வரை வேறு யாரும் தொந்தரவாக வந்துத் தொலைத்துவிடக்கூடாது!

யாராவது வந்து விட்டால்? ஆர்த்தியை யாரென்று சொல்லி அறிமுகப்படுத்துவது என்று யோசித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எப்படிச் சொல்லலாம்?

ஆபிசில் வேலை பார்ப்பவள்? உறவுப் பெண்? கல்லூரியில் கூடப் படித்த தோழி? சாரதாவைப் பார்க்க வந்த அவளின் தோழி?

யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் முன்பாக அழைப்பு மணி ஒலிக்கவே, சென்று திறந்தான்.

தோளில் மாட்டிய பேகோடு, கையில் கேரிபேகோடு, தலை நிறைய பூவுடன், காட்டன் புடவையில் புன்சிரிப்போடு நின்றிருந்த ஆர்த்தி, “குட் மார்னிங் ரகு” என்றாள்.

“குட் மார்னிங்! வா! உள்ளே வா!”

உள்ளே அவள் வந்ததும் கதவை மூடினாள்.

தரையில் ரப்பர் பொம்மைகளைத் தள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்த சரவணனை பாய்ந்து சென்று உற்சாகத்துடன் தூக்கிக் கொண்டாள் ஆர்த்தி.

“ரொம்ப க்யூட் ரகு! மை குட்னெஸ்! அப்படியே அச்சா உன் முகம் ரகு! ஸோ ஸ்வீட்!” என்று சரவணனின் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தமிட்டாள்.

“ஹாய் லிட்டில் ரகு! கை கொடு! கை கொடு!” பிஞ்சு விரல்களைப் பற்றிக் குலுக்கினாள். “சிரிக்கிறான் ரகு! என்னைப் பார்த்து எப்படிச் சிரிக்கிறான் பாரேன். டேய்! படவா! என்னடா? என்ன சிரிப்பு? யார்றா இது புதுசா இருக்கேன்னு பார்க்கறியா? ஐ யம் ஆர்த்தி. அய்யோ! கண்ணைப் பாரேன். பளிங்கு மாதிரி லவ்லி ரகு! குட்டிப் பையனுக்கு ஒரு புதுச்சட்டை போடலாமா? என்ன?”

நாற்காலியில் அமர்ந்து அவனை தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு தான் வாங்கி வந்திருந்த ஒரு புதுச்சட்டை டவுசரை எடுத்தாள் ஆர்த்தி.

“என்ன ஆர்த்தி இதெல்லாம்?”

“ஃபார்மாலிட்டி இல்லை. என் சந்தோஷத்துக்காக.” என்றவள் சரவணன் போட்டிருந்ததைக் கழற்றிவிட்டு இதைப்போட, ரகுவும் உதவினாள்.

“இப்ப எப்படி இருக்கு சரவணா? ஜம்முன்னு இருக்கா? உங்கப்பாவுக்குப் பிடிச்ச பிங்க் கலர்!” என்று மீண்டும் முத்தமிட்டாள்.

“சரி, நீ அவனைக் கொஞ்சிக்கிட்டே இரு. நான் இட்லி ஊத்தி வெச்சிட்டு வந்துடறேன்” என்றான் ரகு.

“நான் வரட்டுமா? ஹெல்ப் பண்ணட்டுமா ரகு?”

“வேணாம். இரு.”

ரகு சமையலறைக்குச் சென்று தட்டில் இட்லி ஊற்றி குக்கரில் வைத்துவிட்டு திரும்பி ஹாலுக்கு வந்தபோது அவனுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்த அவள் சரவணனின் பிஞ்சுக் கையைப் பிடித்து செல்லமாகத் தன் கன்னத்தில் அடித்துக்கொண்டு, “அடி! நல்லா அடி! இது நான் இருக்க வேண்டிய வீடு தெரியுமா? முட்டாள்தனமா மிஸ் பண்ணிட்டேன் சரவணா” என்றாள்.

“சுலபமா வழி கண்டுபிடிச்சிட்டியா ஆர்த்தி?” எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

“கொஞ்சம் சுத்தல்தான். ரகு, ப்ளிஸ்... டி.வி.யை ஆஃப் பண்ணிடலாமே. வேணுமா?” என்றாள்.

“தேவையில்லை” என்று அணைத்தான்.

“சேலத்தில யாருக்கு கல்யாணம்?”

“சாரதாவோட மாமா பையனுக்கு.”

“ஏன் நீ போகலை?”

“எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

“சாரதாவை அறிமுகப்படுத்த மாட்டியா?”

“அவதான்... ஓ! போட்டோ கேக்கறியா? இரு, வர்றேன்.”

படுக்கையறை சென்று பீரோ திறந்து திருமண ஆல்பம் மற்றும் ஹனிமுனுக்கு ஊட்டி சென்றபோது எடுத்த ஆல்பம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“அவன் கண்ணு சொக்கறான். கொடு, தூங்க வெச்சிடலாம்” என்று சரவணனை வாங்கிச்சென்று தூளியில் லாகவமாகப் படுக்க வைத்து ஆட்டி விடுவதையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி.

“என்ன ஆர்த்தி?”

“ஒண்ணுமில்லை” என்று ஆல்பம் புரட்டினாள். “வாய்! அழகாத்தான் இருக்காங்க. கொஞ்சம் ஒல்லி.”

“அது ரெண்டு வருஷம் முன்னாடி எடுத்தது. இப்ப உடம்பு புடிச்சிட்டா.”

“எனக்கப்புறம் ஒரு வருஷம் கழிச்சிதான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டே இல்லே?”

“ஆமாம். நான் வேணாமனுதான் இருந்தேன். அம்மாவும், அண்ணனும் ரொம்ப வற்புறுத்தினாங்க. பொண்ணு பார்க்கக்கூட நான் போகலை. எல்லா ஏற்பாடும் செஞ்சது அண்ணன்தான். இரு வந்துட்டேன்.”

சமையலறை சென்று கியாஸை அணைத்துவிட்டு இட்லிகளை ஸ்பூனால் பெயர்த்து ஹாட்பேக்கில் போட்டபடி, “ஆர்த்தி, உனக்கு இட்லி மட்டும் வேணுமா? தோசையும் வேணுமா?” என்றாள்.

“இட்லி மட்டும் போதும் ரகு.”

ஹாலில் ஓரமாக இருந்த டைனிங் டேபிலில் தட்டுகள், இட்லி, சட்னி எல்லாம் எடுத்து வைத்து, தண்ணீர் ஊற்றுமுன், “ஐஸ் வாட்டரா?” ப்ளையன் வாட்டரா?” என்றாள்.

“ப்ளையன் வாட்டர் போதும்” என்று ஹனிமூன் ஆல்பத்தைப் புரட்டியபடி வந்து நாற்காலியில் தள்ளி அமர்ந்தாள்.

சாப்பிட்டபடி புரட்டினாள். ரகு அமைதியாக சாப்பிட்டான்.

புகைப்படங்களைப் பார்த்து முடித்ததும் வெளிப்பட்ட பெருமூச்சை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“வீடு ரொம்ப நீட்டா இருக்கு ரகு. இந்த மேட் நிட்டிங் சாரதா போட்டதா?”

“ஆமாம், அவளுக்கு தையல், ரங்கோலி, கிளாஸ் பெயிண்டிங், டால்ஸ் மேக்கிங் இதெல்லாம் தெரியும். இண்ட்ரஸ்ட்டா செய்வா.”

“அப்படியா? சந்தோஷமா இருக்கியா ரகு?” என்றாள் நிரென்று.

“ம்” என்றான் தயங்கி.

“ஏன் முழுங்கரே?”

“ஒரு வலி இல்லாம இருக்குமா ஆர்த்தி? ஒரு ராட்சசி எனக்கு பொண்டாட்டியா அமையாமல் போனது என் அதிர்ஷ்டம். சாரதா ரொம்ப ஸாஃப்ட். ப்ளஸ் டீ வரைக்கும் தான் படிச்சிருக்கோம்னு எப்பவும் ஒரு காம்ப்ளெக்ஸ். புது ஆளுங்ககிட்ட அதிகம் பேசமாட்டா. அவளுக்கு நான் மட்டும்தான் உலகம். குழந்தை பொறந்ததும் அந்த உலகம் கொஞ்சம் விரிவடைஞ்சிருக்கு. என்னைத் தாங்கற அன்பான பொண்டாட்டி! தினம் தாலியில் குங்குமம் வெச்சிருக்கற, புதுப்புடவை கட்டினா கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கற ரகம். நான்தான் கலபத்தில அவளை நோகடிச்சிடுவேன்.”

“ஏம்பா அப்படி?”

“அவ பாவம்னு தெரியும். இது தப்புன்னு தெரியும். இருந்தும் சில வெறுப்பான சமயங்கள்ல வார்த்தைகளால குதறிட்டு உடனே புரிஞ்சி சமாதானப்படுத்துவேன். முந்தா நாள்கூட கத்திட்டேன்.”

“முந்தாநாள் எதுக்கு வெறுப்பான மனநிலை வந்திச்சி உனக்கு?”

“உன்னைப் பார்த்ததால ஆர்த்தி.”

“என்னைப் பார்த்து வெறுப்பாய்டுச்சா?”

“உன்மேல இல்லை!”

“பின்னே?”

“யார் மேல கோபம்னு தெரியலை. ஆனா மனசு பூரா வெறுப்பு.”

“எனக்குத் தெரியும் எதுமேல கோபம்னு. சொல்லட்டுமா? தன் இஷ்டத்துக்கு நம்மை ஆட்டிப்படைக்கிற இந்த கண்ணுக்குத் தெரியாத விதிமேலதானே கோபம்?”

சாப்பிடுவதை நிறுத்தி அவளை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“என்ன, கரெக்ட்டா சொல்லிட்டேனா? ரெண்டு பேரும் ஒரேப் பாதிப்புல உள்ளவங்கதானே? எனக்கு அன்னிக்கு எப்படி இருந்திச்சோ அப்படித்தானே உனக்கும் இருந்திருக்கும்!”

எழுந்து சென்று வாஷ்பேசினில் கை கழுவினாள்.

அவன் எழுந்ததும் இவளே தட்டுக்களையும் சமையலறை சிங்கிற்கு எடுத்துச் சென்று, அவன் ‘பரவாயில்லை’ என்று சொல்லச்சொல்ல கழுவி வைத்துவிட்டு சமையலறையை ஆர்வமாகப் பார்த்தான்.

“ரொம்ப சுத்தமா இருக்கறது சாரதாவுக்குப் பிடிக்கும்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஆமாம். ஒரு சின்ன அழுக்கு இருந்தாலும் அந்த சட்டையோட என்னை வெளில புறப்படவிடமாட்டா.”

“பாம்பேல எங்க வீட்டுக் கிச்சன்...” என்றவள் சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு, “பழைய ஞாபகம்! இப்போ அது சேறு வீட்டு கிச்சன்!” என்றான்.

ஹாலில் மீண்டும் அமர்ந்தாள். மேகசின்ஸ் புரட்டினாள்.

ரகு காபி கலந்து எடுத்து வந்தான்.

வாங்கிப் பருகி, “ஞாபகமா சர்க்கரை கம்மியாப் போட்டிருக்கியே” என்றான்.

“நூறு காபியாவது சேர்ந்து சாப்பிட்டிருக்க மாட்டமா?” என்று அவனும் அமர்ந்தான்.

சட்டென்று ஒரு அமைதி விழுந்தது. அது உறுத்தியது. ஏதாவது பேசிக்கொண்டே இருக்கும்போது இருக்கும் இயல்புத்தன்மை அமைதியின்போது கலைக்கப்படுவதாக உணர்ந்தான் ரகு.

இருவரின் பார்வைகளும் நேருக்கு நேர் சந்தித்து, தயங்கி மீண்டும் விலகின. காபிக் கோப்பையை வைத்தாள்.

“இந்த நிமிஷம் திடீர்னு உனக்குத் தெரிஞ்ச யாராச்சும் வந்துட்டா என்ன பண்ணுவே ரகு? ஐ மீன், என்னை எப்படி அறிமுகப்படுத்தி வைப்பே?”

“என் ஃபிரண்டுன்னு.”

எழுந்து கொண்ட ஆர்த்தி, “தாங்ஸ். இந்த டிஸண்ட்டான அந்தஸ்துக்கு தேங்ஸ் ரகு. உன் லைஃப் பார்ட்னர்ஷிப்பைதான் மிஸ் பண்ணிட்டேன். உன் ஃபிரண்ட்ஷிப்பாவது வேணும் ரகு. அவசியம் வேணும்” என்று கண் கலங்கினாள்.

“ஏன் புறப்பட்டுட்டே இவ்வளவு சீக்கிரமா?” என்றான் வேறெதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல்.

“குட்டி ரகுவைப் பார்க்கணும்னு ஆர்வமா இருந்திச்சி. அதான் வந்தேன். ஐ டோண்ட் வாண்ட் டு எம்பரேஸ் யூ ரகு. நீ குடியிருக்கிற இடத்தில் உன் மரியாதை பாதிக்கப்பட்டுடக் கூடாது. வரட்டுமா?”

“ம்” என்றான் அவனுக்கேக் கேட்காமல்.

“அப்புறம்... நான் போன்ல நேத்துக் கேட்ட கேள்விக்கு நீ பதிலே சொல்லலையே ரகு?” என்றாள் ஹேண்ட்பேகை தோளில் அணிந்து.

“என்ன சொல்றதுன்னு புரியலை.”

“நழுவாதே! நான் உன் வாழ்க்கையை டிஸ்டர்ப் பண்ணேனா?”

“இல்லை, ரொம்ப ஃப்ராங்க்கா சொல்லணும்னா மறுபடி என்னை சந்திச்சதுல ஒரு குற்ற உணர்ச்சியோட கூடிய சந்தோஷம்

மனசுல இருக்கு. இதோ இந்த நிமிஷம்கூட நீ வந்ததில், சேர்ந்து சாப்பிட்டதில், பேசிட்டு இருக்கிறதில் ஒரு பக்கம் சந்தோஷமும், ஒரு பக்கம் உறுத்தலும் இருக்கு.”

“நேச்சுரல் ரகு. நான் டைவோர்ஸ் பண்ணிட்டேன். இப்போ நான் யாரோட திருமதியும் இல்லை. அதனால எனக்கு எந்த உறுத்தலும் இல்லை. ஆனா நீ சாரதாவுக்கு கணவன். சரவணனுக்கு அப்பா. இந்த சொசைட்டில உனக்குன்னு ஒரு நல்ல பேர் இருக்கு. அதனால உறுத்தல் இருக்கறது நேச்சுரல். அந்த உறுத்தலை நான் அதிகப்படுத்தக் கூடாதில்லையா? அதான்... புறப்படறேன், வர்றேன்.”

“நீ வேலைக்குப் போகப் போற கம்பெனி அட்ரஸ் என்ன ஆர்த்தி?”

“தர்றேன்” என்று ஹேண்ட் பேகிலிருந்து விசிட்டிங் கார்ட் எடுத்துக் கொடுத்தாள். ஓடிச்சென்று தூளி விலக்கி உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சரவணன் தலையைக் கோதி, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “வர்றேன் ரகு” என்று செருப்புகளை அணிந்தாள்.

அவள் போனதும் அவனுக்கு அழுகை வந்தது.

11

மாலையில் ஊரிலிருந்து வந்த சாரதா முதலில் சரவணனுக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டை கவனித்து, “என்ன வீடே சரஸ்வதி புஜை கொண்டாடிய மாதிரி படுசுத்தமா இருக்குது?” என்றாள்.

“சும்மாதானே இருக்கோம்னு நான்தான் கிளின் செஞ்சேன்.”

“மழைதான் வரப்போகுது போங்க.”

“சரி, கல்யாணம் எப்படி நடந்திச்சி?”

“பிரமாதம். நேத்து மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் அமார்க்களப்படுத்திட்டாங்க. எல்லாரும் ‘நீங்க வரல்லையா?’ன்னு விசாரிச்சாங்க.”

“நான் மட்டும் போயிருந்தா நீ வரல்லையான்னு கேப்பாங்க.”

“இந்த வாண்டு சமர்த்தா இருந்தானா?”

“ம். உன் அப்பா, அம்மால்லாம் நல்லாருக்காங்களா?”

“நல்லாருக்காங்க. அடுத்த மாசம் குடும்பத்தோட திருப்பதி போய்ட்டு வரலாம்னு பிளான் பண்ணியிருக்காங்க. உங்ககிட்ட சொல்லச் சொன்னாரு. தபால் போடறேன்னாரு. அக்கா பையன் தினேஷ் இல்ல, என்னோட மெட்ராஸ் வரணும்னு ஒரே அடம்! தலை வலிக்குது. முதல்ல ஒரு காபி போட்டு சாப்ட்டுட்டு வந்துடறேன். இருங்க” என்று சமையலறைக்கு வந்தவள் அங்கிருந்தே, “பால் வந்திச்சா?” என்றாள்.

“வந்திச்சி.”

“வேலைக்காரி வந்தாளா?”

“வந்தா. சரவணனை அவதான் குளிப்பாட்டினா.”

“சாயங்காலம் வரைக்கும் இருந்தாளா?”

“இல்லை, அவளுக்கு ஒண்ணும் வேலை இல்லை. அதனால் வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லிட்டேன்.”

காபிக்காக சிங்கில் கிடந்த டம்ளர் ஒன்றை கழுவி எடுத்தபோது, கீழே இரண்டு மல்லிகை பூக்களைப் பார்த்தாள் சாரதா.

வேலைக்காரி பூ வைப்பதில்லையே!

காபி போட்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனருகில் அமர்ந்து கொண்டு, “வீட்டுக்கு யாராச்சும் வந்திருந்தாங்களா, என்ன?” என்றாள்.

உஷாரானான் ரகு. ஏதோ ஒரு விஷயத்தை மோப்பம் பிடித்துதான் கேட்கிறாள். தடுமாறக் கூடாது. உளறக் கூடாது. சொல்லிவிடுவது நல்லது.

“ஆமாம். ஆர்த்தின்னு காலேஜ்ல என்கூட படிச்ச பொண்ணு நேத்து பேங்குக்கு வந்திருந்தா. நம்ம கல்யாணத்துக்குக்கூட அவ வரலை. ஒருநாள் வீட்டுக்கு வர்றேன்னு சொன்னா, அட்ரஸ் வாங்கிக்கிட்டா, காலைல வந்தா. சரவணனுக்கு ஒரு டிரெஸ் வாங்கிட்டு வந்திருந்தா. பீரோல வெச்சிருக்கேன்” என்று இயல்பாக படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தில் ஆர்வம் காட்டினான்.

“இங்க சாப்பிட்டாளா?”

“ம்?” என்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். உதடுகள் துடித்தன.

“இல்லை, ரெண்டு காபி டவரா சிங்கல் இருக்கேன்னு கேட்டேன்.”

“ஆமாம். நான் அப்பதான் சாப்பிட உக்காந்தேன். வந்துட்டாள். டிபன் சாப்பிடறிங்களான்னு மரியாதைக்கு கேட்டேன். பசி போலிருக்கு, சாப்பிடறேன்னு சொன்னா, சர்வ் செஞ்சேன்.”

“வீட்டை சுத்திக் காட்டினிங்களாக்கும்?” என்றதும் ஆத்திரம் பொங்க, அடக்கினான்.

“இதென்ன ராஜஸ்தான் பேலஸா, சுத்திக்காட்டறதுக்கு?”

“சமையல்கட்டுல பூ கிடந்திச்சி, அதனால் கேட்டேன்.”

“சாப்புட்ட தட்டை அவளே சிங்கல் கழுவி வெச்சா! ஏய்! என்ன நீ மடக்கி கேட்டுக்கிட்டிருக்கே?” பொறுமை உடைந்து விட்டது.

“சும்மாதான் கேட்டேன். ஏன் கோபப்படறிங்க?”

“என்னமோ நான் தப்பு பண்ணிட்டவன் மாதிரி குறுக்கு விசாரணை செய்றியே? நான் ஒண்ணும் அப்படி இல்லை, தப்பு செய்யறதா இருந்தா நீ ஊர்ல இல்லாதப்ப வீட்ல வெச்சிதான் சென்னுமா? நீ ஊர்ல இருக்கறப்பவே ஹோட்டல்ல ரும் போட்டு தப்பு செஞ்சா உனக்குத் தெரியுமா?”

வாயடைத்துப் போனாள் சாரதா. சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்துவிட்டு, “இப்ப நான் என்ன கேட்டுட்டேன்? ஏன் இப்படி...” என்றாள் மெதுவாக.

“நீ கேட்ட விதம் என்னை அவமானப்படுத்தற மாதிரி இருந்திச்சி சாரதா.”

“வந்தது யாருன்னு தெரிஞ்சுக்கற ஆர்வத்திலதாங்க கேட்டேன். நான் வேற எந்த உள்ளர்த்தமும் வெச்சிக் கேக்கலை. அதுவும் கேட்டது நப்புன்னா மன்னிச்சிடுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றாள் சாரதா.

12

மகாலிங்கபுரத்தில் இரண்டு இடங்களில் நிறுத்தி விலாசம் விசாரித்துக்கொண்டு எட்டு போர்ஷன்கள் கொண்ட அந்த பழைய வீட்டின் ஓரத்தில் பைக்கை நிறுத்தினான் ரகு.

சிறிய நடையால் நடந்தால் இடது, வலது என்று போர்ஷன்கள் பிரிந்து ரேடியோ, டி.வி. குழந்தை சத்தங்கள், மர மாடிப்படிகளில் ஏறி மேலே வந்தால் அங்கே இரண்டு போர்ஷன்கள். அதில் 17/4 என்று எழுதின கதவில் தட்டினான்.

கதவைத் திறந்தாள் ஆர்த்தி, சுடிதார் அணிந்திருந்தாள்.

‘வா ரகு’ என்றாள்.

ஒரு ஹால். அதையொட்டி ஒரு சின்ன கிச்சன். அதையொட்டி டாய்லெட். அவ்வளவே போர்ஷன். தனியாக படுக்கையறை இல்லை. ஹாலின் ஓரத்திலேயே பிளாஸ்டிக் பட்டை வயர்கள் வேய்ந்த ஸ்டீல் கட்டில். இன்னொரு பக்கம் ஒரு சின்ன மேஜை இரண்டு நாற்காலிகள், குறுக்கில் கயிறு கட்டி உடைகள் தொங்கின.

அங்கங்கே கிடந்ததை அவசரமாக சுத்தம் செய்துவிட்டு, “உக்காரு” என்றாள்.

“கோயமுத்தூர்ல உன் வீடு எவ்வளவு பெருசு ஆர்த்தி!” என்றான் குரலடைக்க!

‘உனக்கு ஞாபகமிருக்கா ரகு? உன்கிட்ட சவடாலா பேசினா ரில்ல எங்கப்பா? மூணு ஏ.சி. ரும் இருக்கு, தனியா அவளுக்கு கார் இருக்குன்னு!’ என்று சிரித்தாள்.

“ஆர்த்தி, எமோஷனலா உங்கப்பா உன்னை வெறுத்து எது வேணாலும் பேசலாம். ஆனா சட்டப்படி அவர் சொத்துக்கு ஒரேப் பொண்ணான நீதான் வாரிசு, நீ தனியா பிரிஞ்சி இருக்க வேணாமனு நான் சொல்லலை. ஏன் இப்படி கஷ்டப்படணும்?”

“என்ன செய்யச் சொல்றே? எங்கப்பா மேல கேஸ் போடச்சொல்றியா? எனக்கு அவரையே பிடிக்கலைப்பா, அவரோட சொத்து மட்டும் எதுக்கு? அவரேக் கொடுத்தாலும் நயாபைசா தொடறதில்லைன்னு வைராக்யம்.”

“டைவோர்ஸ் வாங்கிட்டே. அப்பாவும் வேணாம். அம்மாவும் வேணாமனு துணிச்சலா தனியா வந்துட்டே, வேலையும் தேடிக்கிட்டே, அடுத்து உன்னோட பிளான் என்ன ஆர்த்தி? உன் எதிர்காலத்தைப்பத்தி என்ன யோசிச்ச வெச்சிருக்கே?”

உதடுகளை அமைதியாகப் பிதுக்கினாள்.

“என்ன ஆர்த்தி?”

“எதுவும் யோசிக்கலை. இப்போதைக்கு உயிர் வாழறதுன்னு ஒரேத் தீர்மானம்தான். எப்பவும் போல மனசுக்குள்ளே தொடர்ந்து உன்னை லவ் பண்றதுன்னும் தீர்மானம்!”

அதிர்ந்து போனாள்.

“என்ன சொல்றே அர்த்தமில்லாம?”

“நிஜம் பேசறேன் ரகு. எனக்கு கழுத்தில தாலி ஏறின அடுத்த ஸெகண்ட் உன்னை மறந்தே போய்ட்டேன்னு ரீப் சொல்லச்சொல்றியா? சேதுவோட சுயரூபம் தெரியறவரைக்கும் என்னை சந்தோஷமாத்தான் வெச்சிருந்தான். ஆனாலும் நடுநடுவில உன்னை நினைச்சிட்டுதான் இருந்தேன். அதெப்படி மனசிலேர்ந்து கத்தமா துடைச்சிப் போடறது? ‘என்ன இன்னும் ரகுவை நினைக்கிறேன். இது தப்பில்லையா?ன்னு என்னையே கண்டிச்சுக்குவேன். ஆனாலும் நினைக்கிறதை கட்டுப்படுத்த முடியாது. கல்யாணம் ஒரு சமூகச் சடங்கு. வாழ்க்கை ஒப்பந்தம், புனித

பந்தம், எல்லாம் சரி, ஆனா, இந்த மனச இருக்கே, அது ஒரு பிசாகு சைத்தான்! அது மனுஷ விதிகளுக்குக் கட்டுப்படறதில்லையே... நான் சொல்றது சரிதானே ரகு?"

அமைதியாக தலையசைத்தான்.

"சொல்லு ரகு. உன் மனசைத் தொட்டுச் சொல்லு கல்யாணத்துக்கப்புறம் நீ என்னை மறந்துட்டியா? முடிஞ்சதா? மறைக்காம சொல்லு."

"இல்லை ஆர்த்தி. நீ சொன்ன மாதிரிதான். மனசு அப்பப்போ நடந்த எல்லாத்தையும் ஆசை ஆசையா அசை போடும். அப்போ அழுகை வரும். மனசு பாரமாகும். பெருமூச்சுவிடறதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்?"

சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்துவிட்டு...

"என்ன சாப்பிடறே? டீ போட்டுத் தரட்டுமா?" என்றான்.

"வேணாம்."

"சிகரெட் பிடிக்கிறதா இருந்தா பிடி. நோ ப்ராப்ளம்."

"இல்லை, வேணாம்."

கதவு தட்டப்படவே சென்று திறந்து எதிர்போர்ஷன், பெண் திருப்பிக் கொடுத்த விகடனோடு வந்தாள். கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"ஆர்த்தி, நான் கோவை போயி உங்கப்பாவைப் பார்த்துப் பேசட்டுமா?"

"என்ன பேசப் போற?"

"ஒரேப் பொண்ணு, புருஷனை டைவோர்ஸ் பண்ணிட்டு தனியா இருக்கற சூழ்நிலையில் இப்படி எப்படியோப் போன்னு அலட்சியமா இருக்கறது சரியில்லை ஆர்த்தி."

"அவர் என்ன செய்யணும்னு எதிர்பார்க்கறே?"

"கோவையில் தன் வீட்ல வெச்சிக்கணும். என்ன ஆர்த்தி இது. நீ எதுக்கு கோழிக்கூண்டு மாதிரி இருக்கற இந்த போர்ஷன்ல தங்கணும்? எதுக்கு பஸ் பிடிச்சி வேலைக்குப் போகணும்?"

"இதெல்லாம் சுதந்திரம்தான் உனக்குப் புரியலையா ரகு? இப்பதான் நான் சந்தோஷமா இருக்கேன். ப்ளிஸ்... விட்டுடேன். வேற பேசேன்."

"ஓகே. தியாகராஜன்னு எனக்கு ஒரு ஃபிரண்டு."

"சரி..."

"ரொம்ப நல்லவன். விசாலமான சிந்தனை உள்ளவன்."

"ஓ! கல்யாணம் பத்திப் பேசறியா? சுத்தப் பேத்தலா இருக்கே! ஒரு பொண்ணு ஒண்ணு அவ அம்மா வீட்ல இருக்கணும். இல்லை, புருஷன் வீட்ல இருக்கணும், வேற ஆல்டர்னேடிவே இல்லையா? இப்படி சொந்தக் கால்ல தனியா நின்னா உறுத்துதா?"

"இப்ப நீ சேது மேல உள்ள வெறுப்புல பேசறே. உனக்கு வயசு இருக்கு ஆர்த்தி. உனக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணை வேணும்."

"அஃப்போர்ஸ்! இந்தப் பாய்ண்ட்டை நான் ஒத்துக்கறேன். எனக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணை வேணும். அது புருஷனாத்தான் இருக்கணுமா? ஒரு ஃபிரண்டா இருக்கக் கூடாதா? நீ எனக்கு வாழ்க்கை பூரா ஃபிரண்டா இருக்கமாட்டியா?"

"இதெல்லாம் விதண்டா வாதம்."

"என் வாழ்க்கையில் ரெண்டு ஆண்களை சந்திச்சுட்டேன் ரகு. நீயும், சேதுவும். உன்னோட சேர கொடுத்துவைக்கலை. சேதுவோட சேர்ந்தது பாவம்! அந்த ராஸ்கல் எப்படிப் பட்டவன்னு உனக்கு சொல்லலை இல்ல? இப்ப சொல்றேன். டிராவல்ஸ் வெச்சி ஏழெட்டு கார், வேன் வாடகைக்கு விட்டு கௌரவமா சம்பாதிச்சிட்டிருக்கான்னு நினைச்சிட்டிருந்தா... ஒரு நாள் போலீஸ் வருது வீட்டுக்கு. இந்தாளு டெல்லில வேலைன்னு போயிருக்கான். ஒரு மர்டர் கேஸ்ல போலீஸ் நெடுது. டெல்லில தங்கப் போறதா சொன்ன ஹோட்டல்ல செக்

பண்ணா அங்க இல்லை! தலைமறைவு! போலீஸ் அவனைப்பத்தி சொல்லச் சொல்ல ஆடிப் போய்ட்டேன் ரகு. இவனுக்கு மெயின் தொழில் வேற! டிராவல்ஸ் சும்மா வெளிப்பார்வைக்குத்தான்.”

“அப்படி என்ன தொழில்?”

“சொன்னா நேர்ல போய் காறித்துப்பிட்டு வருவே! பெரிய மனுஷனுக்கெல்லாம் வயசுவாரியா, மாநிலம் வாரியா பொண்ணுங்களை சப்ளை பண்ண ஹைகிளாஸ் மாமா!”

“மை காட்!”

“எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்னு நினைச்சிப் பாரு. ஆன்ட்டி சிபேட்டரி பெயில் வாங்கிட்டு ஊருக்குத் திரும்பி வந்து என்கிட்ட தெனாவட்டா ‘இதுவும் ஒரு தொழில்தான். ஒரு இடத்தில தேவைப்படுது. ஒரு இடத்தில சரக்கு இருக்கு. நான் சப்ளை செய்றேன். என்ன தப்புன்னு’ பேசறான். அடுத்த நிமிஷம் பெட்டியைத் தூக்கிட்டுப் புறப்பட்டேன். இன்னும் கொஞ்சம் பணம் அதிகம் தர்றேன்னு எவனாவது சொன்னா ஸ்பெஷல் சரக்குன்னு இவன் என்னையே கூட்டிக் கொடுக்க மாட்டான்னு என்ன நிச்சயம் ரகு? ச்சே! எவ்வளவு நல்லவனா வேஷம் போட்டு மூணு வருஷம் என்னை முட்டாளாக்கிட்டானே ரகு! எப்படி எங்கப்பா பிடிச்ச பிசினெஸ்ல இருக்கற மாப்பிள்ளை பார்த்தியா? கிரேட் இல்ல? இப்படி ஒரு புருஷன் கோடில ஒருத்திக்கு வாய்க்குமா? அந்த கோடில ஒரு பாக்யசாலி நான்” என்றவன் அடுத்த நிமிடம் முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து முதுகு குலுங்க அழத்துவங்கினான்.

“ரொம்ப ஷாக்காத்தான் இருக்கு ஆர்த்தி. நீ அவனை டைவோர்ஸ் செஞ்சது சரிதான். யாரும் செய்யறதுதான். எந்தப் பிரச்சனையா இருந்தாலும் விட்டுக் கொடுத்து அனுசரிச்சிப் போயிருக்கலாமேன்னு நினைச்சேன். இப்பதானே உண்மை புரியுது. இப்படி ஒரு புருஷனை யார்தான் பொறுத்துக்க முடியும்? தைரியமா இரு ஆர்த்தி, ப்ளீஸ்... அழாதே! கஷ்டமா இருக்கு.”

அவள் அழுகை அதிகரித்தது. அழுகையினுடையே, “எப்படி ரகு அழாம இருக்க முடியும்?” என்றாள்.

ரகுவுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

“என் மனசு எவ்வளவு ரணப்பட்டிருக்கும்! என்னைப் போயி இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்கோன்னு...”

“ஸாரி! ஸாரிம்மா! எனக்கு உன் நிலமை புரியாததால நான் பாட்டுக்கு அசட்டுத்தனமா அட்வைஸ் பண்ணிட்டேன். உன் மனசுல இந்த ரணம் ஆற கொஞ்ச நாள் ஆகும்.”

“ரகு! ஏன் ரகு நீயும் நானும் பிரிஞ்சோம்? எதுக்காக இப்படி மனசுக்குள்ளே ஆசையை ரகசியமா பூட்டி வெச்சி...” கேவினாள். உணர்ச்சிவசப்பட்டாள். “நீ என்ன வேணாலும் நினைச்சுக்கோ ரகு, ஐ லவ் யூ! ஸ்டில் ஐ லவ் யூ! காலம் பூரா உன்னை என் மனசுக்குள்ளே லவ் பண்ணிட்டுத்தான் இருப்பேன்.

“ஓகே! ஓகே! கண்ட்ரோல் யுவர்செல்ஃப்! ப்ளீஸ்... பக்கத்து போர்ஷனுக்கு நீ அழறது கேக்கப் போகுது ஆர்த்தி.”

“கேட்டா கேக்கட்டும். ஐ டோண்ட் கேர்! எப்படி வேணாலும் நினைச்சுக்கட்டும். உன் வீட்டுக்கு வந்துட்டு சரவணனைப் பார்த்து விட்டு திரும்பி வந்துட்டு மூணு மணி நேரம் தொடர்ந்து அழுதேன் தெரியுமா? அது நான் வாழ வேண்டிய வீடு ரகு! எவ்வளவு உரிமையாய் பழகினோம். இப்ப எல்லா உரிமையும் போய்டுச்சி. உறுத்தல் வந்துடுச்சி. தப்போ, சரியோ... என் மனசு உன்னை நினைச்சி நினைச்சி தவிக்குது ரகு. தப்பு செஞ்சிட்டேன்னு என்னைக் கொல்லுது. சாரதாமேல பொறாமையா வருது.” என்றாள் விம்மலைக் கட்டுப்படுத்தியபடி.

அமைதியாக தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான் ரகு.

“நீ போனதும் நானும் அழுதேன்” என்று சொல்ல நினைத்து சொல்லவில்லை.

திடீரென்று கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஆர்த்தி உறுதியான குரலில் கேட்டாள். “ரகு, நமக்குள்ளே திரைகள் வேணாம். இப்பவும் உனக்கு என்மேல லவ் இருக்கா, இல்லையா? சொல்லு! மறைக்காம சொல்லு! வேஷமில்லாம சொல்லு!”

“யெஸ்” என்றான் அமைதியாக.

எழுந்து அவனருகில் வந்தாள்.

“என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியா ரகு?”

தூக்கிவாரிப் போட்டது அவனுக்கு.

“ஏய்! என்ன பேச்சு இது?”

“சீரியஸாத்தான் கேக்கறேன். ஐ வாண்ட் டு லிவ் வித் யூ! வெக்கத்தை விட்டுக் கேக்கறேன். என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கோ ரகு.”

“நீ ரொம்ப எமோஷனலாய்ட்டே ஆர்த்தி. யோசிக்காமப் பேசறே.”

“ஏன்? என்ன தப்பு? சாரதா ஒத்துக்க மாட்டாளா? நான் பேசறேன் அவகிட்ட. என் தவிப்பை எடுத்துச் சொல்றேன். புரிஞ்சுப்பா, அவ கால்ல விழுந்து சம்மதம் வாங்கறேன். சாரதாவோட சேர்ந்து ஒத்துமையா குடித்தனம் நடத்தறேன். இது ஒண்ணும் உலகத்தில நடக்காததில்லையே ரகு.”

“உலகத்தில நடக்கற எல்லாத்தையும் நாம நடத்திப் பார்க்கணும்னு அவசியமா ஆர்த்தி? அந்த மாதிரி நான் நினைச்சிப்பார்க்கவே தயாரா இல்லை.”

“என்னை இப்பவும் லவ் பண்றதாச் சொன்னியே...”

“அது அடிமனசிலேர்ந்து சொன்ன உண்மைதான். இந்த லவ் நீ சேதுவோட மனைவியா இருந்தப்பவும் என் மனசுல இருந்தலவ்தான். சப்போஸ் உனக்கு ஒரு துணை வேணும்னு உணர்ந்து நாளைக்கு இன்னொருத்தனுக்கு மனைவியாப் போனாலும் என் மனசுல

தொடரும் லவ்! நான் சாகறவரைக்கும் இந்தக் காதல் நெருப்பு என் மனசுக்குள்ளே எரிஞ்சிட்டேதான் இருக்கும். இந்தக் காதலுக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்கற வாய்ப்பு போய்டுச்சி. மறுபடி அதை உருவாக்க நினைக்கிறது சரியில்லை. எல்லாரோட மனசும் ரணமாய்டும் ஆர்த்தி. நீயும், நானும் நினைச்ச மாதிரி வாழறதுக்காக சாரதாவோட மனசை குழி தோண்டிப் புதைக்கணுமா? அவ என்ன தப்பு செஞ்சா? இந்த மாதிரி நினைப்பே வேணாம் ஆர்த்தி. ப்ளீஸ்...”

ஆர்த்தி மௌனமாக நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தாள். மேஜையில் கவிழ்ந்து அழத் துவங்கினாள்.

அவள் அழுவது அவன் மனதைப் பிசைந்தது.

நான் ஆசை ஆசையாய் கைகோர்த்துத் திரிந்த காதலி! எத்தனை சினிமாக்கள்! சினிமாவுக்காகவா? சில்மிஷத்திற்காகவே! எத்தனை முத்தங்கள்! எத்தனை அணைப்புகள்! எதிர்கால வாழ்க்கைப் பற்றி எத்தனைத் திட்டமிடல்கள்! கற்பனைகள்! கனவுகள்! இனிக்க இனிக்க, உருகி உருகி எவ்வளவு சம்பாஷணைகள்! பேசியது போதாதென்று பக்கம் பக்கமாக எத்தனை கடிதங்கள்! ரசனையாக தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய காதல் அட்டைகள்!

‘என் எல்லா ஜென்மத்திலும் நீதான் காதலி! (அடுத்த ஜென்மத்தில் நான் பன்றிக்குட்டியாகப் பிறந்தாலும் என் ஜோடிக் குட்டி நீதான்)’ - என்றெல்லாம் தேடிப்பிடித்து அனுப்பினவை! பரிசுப் பொருள்கள்! பிறந்தாள் வாழ்த்துக்கள்!

மனசு தித்திக்கத் தித்திக்க எத்தனை வாழ்ந்தாயிற்று!

அந்த இனிய காதலி இதோ இங்கே என் எதிரில் கண்ணீர் சிந்தியபடி, நான் அவளை எப்படி சமாதானப்படுத்துவது என்கிற தனிப்போடு!

ரகு எழுந்தான். அவள் அருகில் சென்றான்.

“இதபாரு! அழாதே! அழறதால எதாச்சும் மாறிடப் போகுதா?” என்று அவள் தோளில் ஆறுதலாகக் கை வைத்தான்.

அந்தத் தொடலுக்குக் காத்திருந்தவள் போல விம்மியபடியே ஆர்த்தி அவன் மார்பில் சாய்ந்து தேம்ப... ஒரு விநாடித் தயக்கத்திற்குப் பின் அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அவள் விலகவில்லை. மேலும் இறுக்கிக் கொண்டான்.

அவள் கூந்தலின் வாசனை அவன் மேல் படர்ந்தது.

கண்ணாடி போட்டு கையில் பிரம்போடு உள்ளே நின்று கொண்டு இத்தனை நேரம் அதட்டிக் கொண்டிருந்த நீதி போதனை வாத்தியார் காணாமல் போய்விட... அவன் கைகள் அனிச்சையாக நகர்ந்தன.

அவள் முகம் அவன் மார்பிலிருந்து மெல்ல உயர்ந்து அவன் முகத்தை ஆசை ஆசையாய்ப் பார்த்து உதடுகள் துடித்தன.

அங்கே 'ரகு' இல்லை. அங்கே 'ஆர்த்தி' இல்லை. ஒரு 'அவன்'! ஒரு 'அவள்'! இரண்டு எதிரின தேகங்கள் மட்டுமே ஆட்சி செய்யத்துவங்க... அவளை மெதுவாக முத்தமிட்டான். கண்கள் செருகின அவளுக்கு.

"ஐ லவ் யூ ரகு" என்றாள் கிசுகிசப்பாக.

"ஐ லவ் யூ ஆர்த்தி" என்றான் கிசுகிசப்பாக.

அவன் கைகள் இப்போது சுதந்திரம் பெற்று அவன் உடைகளை விலக்க முற்பட... அவள் அதற்கு இசைவாக அனுமதிக்க...

சட்டென்று ஞானம் பெற்றவனாக, "வேணாம் ஆர்த்தி" என்றான்.

"ப்ளீஸ் ரகு..." என்றாள். முத்தமிட்டாள். அணைத்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் ஞானம் ஓடிப் போயிற்று.

அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க இயலாமல் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான் ரகு. அவன் தோளைத் தொட்டாள் ஆர்த்தி. திரும்பினான்.

"ஐ" என்று அவனுருகில் கோப்பையை வைத்தாள்.

"ஸாரி ஆர்த்தி" என்றான் பலவீனமாக.

"என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனமா!" என்றாள்.

"இது... இது... தப்பு ஆர்த்தி."

"ஒரு வெங்காயமும் இல்லை ரகு! இது நீ... நான் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்! இயற்கையான ஒரு நிகழ்ச்சி. இஷ்டப்பட்ட ஒரு சம்பவம். கம்மா துரோகம், கலாச்சாரம்னு யோசிச்சுப் பார்த்து மனசைக் கஷ்டப்படுத்திக்காதே!"

"எப்படி உன்னால இப்படியெல்லாம் பேச முடியுது?"

"யோசிச்சிப் பாரு! அந்த சமயம் ரெண்டு பேர் மனசாட்சியும் தொலைஞ்சி போயி நீ, நான், ரெண்டு பேரோட காதல் மட்டும்தானே இருந்தது? மறுபடி மனசாட்சி முழிச்சிக்கிட்டதும் உள்ளே தர்க்கம் ஆரம்பிச்சிடுச்சி. விடு ரகு! நான் விரும்பினதாலதானே அனுமதிச்சேன். இது ஒண்ணும் அத்துமீறல் இல்லை."

"ஆனாலும்..."

"சரி, இப்ப என்ன, அழலாமா?"

அவளை மௌனமாகப் பார்த்தான் ரகு. எழுந்து கொண்டான்.

"நான் வர்றேன்."

"சரி, இத பாரு, எனக்கு இதில சந்தோஷம்தான். எந்த உறுத்தலும் இல்லை, நீயும் எந்த உறுத்தலும் இல்லாம போ! எதையாச்சும் சிந்திக்காம கவனமா பைக்கை ஓட்டு! என்ன?"

அமைதியாக தலையசைத்துப் புறப்பட்டவனை கட்டடத்தின் வாசல் வரைக்கும் வந்து வழியனுப்பினாள்.

பைக்கை ஓட்டியபோது மனம் தடதடத்தது.

உள்ளே ஆரவாரமாக இருந்தது. 'என்ன நடந்து விட்டது?' என்று கட்சி கட்டினாலும்... 'டேய்! பாவி! பாவி!' என்று குற்றம் சாட்டியது இன்னொரு கிளை மனம்.

ஒரு நிறைவும், அருவெறுப்பும் ஒரே விகிதத்தில் மிதந்தன.

அவள் சொன்னதுபோல அந்த நிமிடம் எங்கேப் போயிற்று இந்த மனசாட்சி? இரண்டு தடவை எச்சரித்துப் பார்த்துவிட்டு ஓரமாகப் போய் உட்கார்ந்து விட்டதே!

நியாயமில்லை என்று தீர்மானிப்பதும், நியாயம்தான் என்று அழிச்சாட்டியமாக செயல்படுத்துவதும் அதே ஒரே மனம்தானே? இப்போது சஞ்சலப்படுவதும் அதே மனம்தானே? சஞ்சலப்படுவதை தள்ளி நின்று அலசிப் பார்க்கும் மனமும் இதற்குள்தானே! என்ன விந்தை இது! இதில எது என் மனம்.

14

வீட்டிற்கு வந்தபோது மலர்ந்த முகத்துடன் கதவைத் திறந்த சாரதாவின் முகத்தை நேருக்கு நேராகப் பார்க்க முடியவில்லை.

"ஏன் இன்னிக்கு இவ்வளவு லேட்டு?" என்றாள் கதவை முடியபடி.

"ஒரு ஃபிரெண்ட்டைப் பார்த்துட்டு வர்றேன்."

"கோவிலுக்குப் போய்ட்டு வருவமா?"

"இப்ப என்ன பாவம் பண்ணிட்டோம் கோவிலுக்குப் போறதுக்கு?" என்று சட்டென்று கத்த... அரண்டு போனாள்.

முகத்திலிருந்த உற்சாகமெல்லாம் வடிந்து, "இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமைன்னு சாதாரணமாத்தான் கேட்டேங்க. ஏன் இப்படி...? பேங்க்ல ஏதாச்சும் பிரச்சனையா? இப்பல்லாம் அடிக்கடி எரிஞ்சி விழறிங்க. என்னாச்சங்க?" என்றாள் தவிப்புடன்.

"ஒண்ணுமில்லை" என்று பாத்ரூம் சென்று தண்ணீரை முகத்தில் அறைந்து கொண்டாள்.

காபி எடுத்து வந்தாள்.

"ஏங்க... நான் ஏதாச்சும், தப்பு செஞ்சிட்டனா? சொல்லுங்க! எனக்குக் கஷ்டமா இருக்குங்க. நான் மட்டும் தனியா கல்யாணத்துக்குப் போய்ட்டு வந்தது உங்களுக்குப் பிடிக்கலையா? நீங்க சொன்னதாலதானே..."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை சாரதா."

"பின்னே ஏன் ஒரு மாதிரியா நடந்துக்கறிங்க?"

"எதுவும் இல்லைன்னு சொல்றேன்..."

“இல்லை. நீங்க மறைக்கிறீங்க. எதையோ மனசை வெச்சிக்கிட்டு கஷ்டப்படறீங்க. என்கிட்ட சொல்லக்கூடாதா?”

அவளை கனிவாகப் பார்த்தான். பரிதாபமான அந்த முகத்தை சில விநாடிகளுக்குமேல் அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. பார்வையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு... பெருமூச்சுவிட்டான்.

“சொல்லுங்க! என்னாச்சு?”

உன்னிடம் எப்படிச் சொல்வேன் சாரதா? என் வாழ்வில் வந்த ஒரேப் பெண் நீதான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னிடம் எப்படி? உன் மனம் எனக்குத் தெரியும். அதன் பலமும், பக்குவமும் புரியும். தாங்கமாட்டாய் சாரதா. நொறுங்கிப்போவாய்! நொந்து போவாய்! அதிலும் இன்று நடந்ததைச் சொன்னால்... இல்லை! வேண்டாம்! உனக்குத் தெரியவேண்டாம்.

“பேங்கல் ரெண்டு கேஷியர்ல ஒருத்தர் ஒரு வாரமா லீவு சாரதா. அந்த வேலையையும் சேர்த்து என்னையே செய்யச் சொல்றாரு மேனேஜர். தினம் எனக்கும் மேனேஜருக்கும் வாக்குவாதம். அவர் ஆபீசர்ங்கிறதால கடைசில நான்தான் பணிஞ்சி போக வேண்டியிருக்கு. அந்த டென்ஷன்தான்!”

பெருமூச்சுவிட்ட சாரதா, “அவ்வளவுதானே? நான் என்னவோ, ஏதோன்னு பயந்துட்டேன்” என்று புன்னகைத்தாள்.

ஆமாம் சாரதா, என்னவோதான்! ஏதோதான்!

அவள் புன்னகை அவன் நெஞ்சில் ஈட்டி பாய்ச்சியது.

“குழந்தையை ரெடி பண்ணு சாரதா.”

“எதுக்கு?”

“கோவிலுக்குப் போய்ட்டு வந்துடலாம்.”

“என்ன திடீர்னு?”

“பாவம் செஞ்சா மன்னிப்பு கேக்க வேணாமா?”

“ம்?”

“உன்னைக் கோவிச்சுக்கிட்டது பாவமில்லையா?”

மீண்டும் புன்னகைத்த சாரதா, “பேங்கல் விசாரிச்சிங்களா?”

“எதைப் பத்தி?”

“வீடு கட்ட லோன் தர்றாங்களான்னு...”

“நாளைக்கு கேட்டுடறேன் சாரதா.”

“வேளச்சேரில அந்த நிலத்தை எப்ப பார்க்கப்போறோம்? கல்யாணத்தில பார்த்தப்போ அப்பா நமக்குத் தர்றதா இருக்கிற பணம் கைக்கு வந்திடுச்சி, பேங்கல் போட்டு வெச்சிருக்கேன், மனை பார்த்துட்டு எப்ப சொன்னாலும் உடனே கொண்டாந்து தர்றேன்னு சொன்னாருங்க. அதான் கேட்டேன்.”

“போலாம் சாரதா. நாளைக்கு செந்தில்கிட்ட பேசிடறேன்.”

“மனை வாங்கினது போக மிச்சமிருந்தா ஒரு செயின் செஞ்சுக்கட்டுமா? அக்கா புது டிசைன்ல போட்டிருந்தா. அஞ்சி பவுன்தான். அவங்க கடையிலயே செஞ்சித் தர்றேன்னு சொன்னா. இப்பப் போட்டுக்கறது ரொம்ப பழைய டிசைனா இருக்கறதால கேட்டேன். உங்களுக்கு சம்மதமிருந்தாதான்.”

“செய்யலாம் சாரதா. உங்கப்பா தர்ற பணத்தைத் தொடணும்னு அவசியம் இல்லை. பேங்க் சேவிங்ஸ்ல இருக்கு. அஞ்சி பவுன்தானே சொல்றே? நானே செஞ்சித் தர்றேன். அதே டிசைன்ல செஞ்சிடச் சொல்லி உன் அக்காவுக்கு தபால் போட்டுடு. சரியா?”

முகம் தாமரையாக மலர்ந்தது சாரதாவுக்கு.

“நான் சரவணனை ரெடி பண்ணேன்” என்று உற்சாகமாகச் சென்றாள்.

‘இது பாசமா இல்லை பிராயச்சித்தமா?’ என்று தன்னையேக் பிடித்துக் கொண்டான் ரகு.

15

சாப்பிட்டு முடித்து பேங்க் வாசலில் நின்று சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தபோது பியூன் வந்து, “சார், உங்களுக்கு போன்” என்றான்.

சிகரெட்டை அணைத்துவிட்டு, உள்ளே வந்து எடுத்தான் ரகு.

“ஹலோ ரகு ஹியர்.”

“குட் ஆஃப்டர்னூன் ரகு.”

“குட் ஆஃப்டர்னூன், சொல்லு என்ன விஷயம்?”

“கோபமா இருக்கியா ரகு?”

“இல்லைன்னு சொல்றேனில்ல?”

“இல்லை, நீ கோபமாத்தான் இருக்கே.”

“என்ன விஷயம்?”

“நான் உன்கிட்ட நேர்ல பேசணும் ரகு.”

மௌனமாக இருந்தான் ரகு.

“ரகு! என்னாச்சு? ஏன், பேச மாட்டேங்கறே?”

“என்ன பேசச் சொல்றே?”

“எப்போ மீட் பண்ணலாம்?”

“ஐ யம் ஸாரி ஆர்த்தி. நான் கொஞ்சம் பிஸியா இருக்கேன்.”

“புரியது. நல்லாப் புரியது.”

“புரிஞ்சா சரி. வெச்சிடட்டுமா?”

லொடக்கென்று வைத்துவிட்டு மீண்டும் வெளியே வந்து மற்றொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

விநாடிகளில் பியூன் வந்து, “அதே லேடி மறுபடி கூப்பிடறாங்க சார்!” என்றான்.

“நான் வெளில போய்ட்டேன்னு சொல்லிடுப்பா” என்றான்.

பிறகு வேலையில் கவனம் சிதைந்தது. புலம்பல் துவங்கியது.

என்ன நான்! ஏன் இப்படி அநாகரிகமாக பேச்சைத் துண்டித்தேன்?

யார் அவள்? என் ஆர்த்தி? அவள் என்ன தப்பு செய்தாள்?

ஏற்கனவே தன் வாழ்க்கை சிதைந்துபோன சோகத்தில் மனம் நொந்து இருப்பவளை நான் ஏன் இப்படி வேதனைப்படுத்தினேன்?

அவள் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்!

இந்த எரிச்சல் ஏன் அடிக்கடி வந்து சீறுகிறது?

அவள்மேல் என்ன கோபம்?

அந்த சம்பவத்தின் குற்ற உணர்ச்சி இன்னும் பாரமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு தித்திப்பு மனதோரத்தில் இருக்கிறதென்பதை மறுக்க முடியுமா?

அதில் என் பங்கு இல்லையா?

அதற்காக அவள்மேல் கோபப்படுவானேன்?

இல்லை! இது கோபமில்லை! எரிச்சலில்லை! தற்காப்பு!

என்ன தற்காப்பு?

சாரதாவுடனான இனிய இல்லறம் என்கிற கூடு கலைந்துவிடக் கூடாதே என்கிற அக்கறை! சாரதாவின் மனம் ரணமாகிவிடக் கூடாதே என்கிற பொறுப்புணர்ச்சி! பெரிய வில்லங்கமாகி சமூகம் முதுகுக்குப் பின்னால் பேசக்கூடாதே என்கிற எச்சரிக்கை! வாழ்க்கையின் சமூகம் கெட்டுவிடக் கூடாதென்கிற பயம்!

எல்லாம் சரி! அதை இப்படித்தான் அநாகரிகமாக பேச்சைக் கட செய்து தெரியப்படுத்த வேண்டுமா?

ஆர்த்தி படித்தவளில்லை? பக்குவப்பட்டவளில்லையா? புரிந்தவள் இல்லையா? நேரில் சந்தித்துப் பேசி பக்குவமாக இதை எடுத்துச் சொல்ல முடியாதா?

யோசிக்க யோசிக்க ரகுவுக்கு இப்போது தன் மீதே கோபம் வந்தது. கால்கள் அனிச்சையாக போனுக்கு நடந்தது. கை அனிச்சையாக போனை எடுத்தது. விரல் அனிச்சையாக எண்களைத் தொட்டது.

“அங்கே கம்ப்யூட்டர் ஆபரேடர் ஆர்த்திகிட்டப் பேசணும்.”

“அவங்க இங்க இல்லையே.”

“வெளில போயிருக்காங்களா?”

“இல்லை சார். அவங்க வேலையை ரிசைன் பண்ணிட்டுப் போய்ட்டாங்க.”

“எப்போ? என்றான் அதிர்ச்சியுடன்.

“நேத்து. ஏதோ பர்சனல் ரீசன்னு எழுதிக் கொடுத்துட்டுப் போய்ட்டாங்க.”

யோசனையுடன் போனை வைத்தான்.

மாலை பேங்க் முடிந்ததும் பைக்கில் அவள் போர்ஷனுக்குப் போனபோது பூட்டு தொங்கியது.

எதிர்போர்ஷன் கதவைத் தட்டி விசாரித்தான்.

“இன்னிக்குக் காலைலதான் காலி பண்ணிட்டுப் போனங்க.”

“எங்க?”

“எங்கன்னு சொல்லலை சார்.”

“உங்ககிட்ட லெட்டர் மாதிரி ஏதாச்சும் கொடுத்துட்டுப் போனாங்களா?”

“இல்லையே சார்.”

மெதுவாக மாடிப்படிகளில் இறங்கினான் ரகு.

தன் பைக் அருகில் சாய்ந்தபடி அமைதியாக நின்றான்.

எங்கேப் போனாள் ஆர்த்தி? வேலையை நேற்றே ரிசைன் செய்துவிட்டு, வீட்டை காலையில் காலி செய்துவிட்டு மதியம் என்னிடம் பேசியிருக்கிறாள் என்றால்... ரயில்வே ஸ்டேஷன் அல்லது பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்து பேசியிருக்க வேண்டும்.

என்னைப் போலவே அவளும் மன உளைச்சலில் தவித்திருக்க வேண்டும். யோசித்து தீர்மானித்திருக்க வேண்டும்.

புறப்படும் முன்பு கடைசியாக சந்தித்துப் பேச ஆசைப்பட்டுதான் போன் செய்திருக்கிறாள். அவசரப்பட்டுவிட்டேன். அவளைப் பேசவே விடாமல் அலட்சியமாகப் பேசி வைத்துத் தொலைத்து விட்டேன்.

ஆம், தொலைத்துதான் விட்டேன். ரோஷக்காரி, கோவைக்கு செல்லமாட்டாள். ஆர்த்தியை இனி நான் எங்கே எப்போது சந்திக்கப்போகிறேன்?

புயல் மாதிரி வந்தாள். திடீரென்று என் மனசை அலைக்கழித்தாள். வந்த வேகத்தில் காணாமல் போய்விட்டாள்.

‘ஆர்த்தியை இனி சந்திக்க வேண்டாம்’ என்ற மனதில் எடுத்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் கத்தரித்துப் பேசினாலும்... ‘ஆர்த்தியை இனி சந்திக்க நினைத்தாலும் முடியாது’ என்கிற உண்மை வலியோடு தாக்கியது.

பெருமூச்சுவிட்ட ரகு பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

வீட்டிற்கு வந்து சாரதாவிடம், “நாளைக்கு வேளச்சேரிக்கு மனை பார்க்கப் போறோம் சாரதா” என்றுச் சொல்லி அவள் முகத்தில் பொங்கிய குதூகலத்தை ரசித்தான்.

16

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு பேங்க் முகவரிக்கு அவனுக்கு வந்த தபாலில் இருந்த கையெழுத்தைப் பார்த்ததுமே அது ஆர்த்தி எழுதியுள்ள கடிதம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு பரபரப்பாகப் பிரித்தான் ரகு.

'ஹலோ ரகு...

எப்படி இருக்கே?

இன்னும் என்மேல கோபமாத்தான் இருக்கியா? இல்லை இப்ப கொஞ்சம் தணிஞ்சிடுச்சா?

ஒரு கால இடைவெளி வேகத்தைத் தணிக்கும்ன்னுதான் இத்தனை நாள் நான் சைலண்டா இருந்தேன்.

யோசிச்சுப் பார்த்ததில் அன்னிக்கு நான் எமோஷனலா டிஸ்டர்ப் ஆகி 'என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கோன்'னு கெஞ்சி உன்னை தர்மசங்கடப்படுத்தினதுக்காக ரொம்ப வெக்கப்பட்டேன் ரகு.

நான் டிவோர்ஸ் பண்ணிட்டதால சுதந்திரப் பறவை. எந்த பாண்டேஜும் இல்லை. ஆனா நீ இப்படி இல்லை. அன்பான சாரதாவோட அழகாக குடித்தனம் நடத்திட்டிருக்கே. அதைக் கெடுக்கப் பார்த்தனே... நல்ல வேளை, நீயும் எமோஷனலாகி 'சரி, நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்'னு சொல்லித் தொலைக்காம விவேகமாப் பேசி என் புத்திக்குப் புரிய வெச்சிட்டே.

ஆனா உடம்புங்கறது புத்தியைத் தாண்டியதாச்சே! உணர்ச்சி களோட சங்கமத்தில் எனக்கு சந்தோஷம்தான். ஆனா உன் மனசுல குற்ற உணர்ச்சியை விதைச்சிட்டேன்.

பாவம் நீ! சாரதாவைப் பார்க்கறப்பல்லாம் உறுத்தியிருக்கும்.

ஒரு வகையில் பார்த்தா நான் உன்னை சுயநலமா எக்ஸ்ப்ளாய்ட் பண்ணிட்டேன்னுதான் படுது. என் கோணத்தில சரியா இருக்கலாம். எனக்கு மட்டும் நியாயமா இருக்கலாம். உனக்கும் அது நியாயமா இருக்க வேணாமா?

உன் வாழ்க்கையில் தப்பான சந்தர்ப்பத்தில நான் மறுபடி எண்டர் பண்ணியிருக்கவேக் கூடாது ரகு. பண்ணிட்டேன். என் சொந்த பிரக்தில ஆறுதல் தேடி உன்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேன்.

அது தொடர வேணாமினு நினைச்சேன். அதான் உனக்கும், சாரதாவுக்கும் நல்லதுன்னு பட்டுது. அதனால உன்னைவிட்டு விலகத் தீர்மானிச்சி வேலையை ராஜினாமா செஞ்சிட்டு புறப்பட்டேன்.

போறதுக்கு முன்னாடி மனசு விட்டுப் பேசிடணும்னு ஆசைப்பட்டுதான் ரயில்வே ஸ்டேஷன்லேர்ந்து போன் செஞ்சேன். ஆனா நீ...

பரவால்லை ரகு. என்னால உன்னைப் புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது.

என்னை மாதிரியேதான் நீயும் சிந்திச்சிருக்கே. இந்த விஷயத்துலயும் நம்ம சிந்தனையில் எவ்வளவு ஒற்றுமைன்னு சந்தோஷமா இருந்திச்சு.

ஓகே. இனிமே உன் வாழ்க்கையில் நான் வேணாம் ரகு. எண்ணத்திலேர்ந்து பிரிக்க முடியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும். பழக்கத்தில வேணாம்.

நான் எந்த ஊர்ல இருக்கேன்னு நீ தெரிஞ்சுக்க வேணாம். பத்திரமா இருக்கேன். வேற வேலை தேடிக்க பதினஞ்சி நாள் கஷ்டப்பட்டேன். இப்ப செட்டில்லா இருக்கேன்.

இவ்வளவு எழுதிட்டு ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை அதுவும் நீ சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தை எழுதாம முடிச்சா... அது தப்புன்னு நோணுது.

இப்ப நான் தனியா இல்லை ரகு.

என் வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணை வேணும்ன நீ சொன்ன மாதிரி, ஒரு துணையோட இருக்கேன். நீ தந்த துணை! குட்டித் துணை!

யெஸ் ரகு! மாஸ்டர் ரகுவா இல்லை பேபி ஆர்த்தியானனு தெரியலை... அழகா வளர்ந்திட்டிருக்கு. போதும்! இந்தத் துணை என் ஆயுளுக்குப் போதும். என் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கிடைச்சிடுச்சி!

தேங்ஸ் ரகு. ரொம்ப தேங்ஸ்! எல்லாத்துக்கும்!

மறுபடி எந்த குற்ற உணர்ச்சியும் வெச்சுக்காதே. சாரதாவோட சந்தோஷமா இரு. எப்பவும் போல எப்பவாச்சும் என்னை நினைச்சுக்கோ. நான் இப்பப்போலவே எப்பவும் உன்னை நினைச்சுக்கறேன்.

இந்த புதுமலரோடு தனியாக என் வாழ்க்கை நகர்ந்துடும்.

ஏதோ ஒரு ஊர்ல என்னிக்காச்சும் ஏதாவது ஒரு ராட்டினத்திலேர்ந்து என் குழந்தையோட நான் அவசரப்பட்டு கையைக் காட்டினாக்கூட, நீ கண்டுக்காமப் போயிடு ரகு. அதான் நல்லது. பை!

உன்,

ஆர்த்தி.

கண்களில் திரண்ட துளிகள் உதிர... அவசரமாக கர்சீப் எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டான். தொண்டை அடைத்தது. அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

அவசரமாக கவரில் தபால் முத்திரையில் ஊரின் பெயரைப் படிக்க முயன்றான். சரியாகப் பதிவாகாததால் முடியவில்லை.

“சார், உங்களுக்கு போன்.”

சென்று ரிசீவரை எடுத்தான்.

“நான்தாங்க. ஒண்ணுமில்லை. இன்னிக்கு சினிமாவுக்கு கூட்டிட்டுப் போறேன்னு சொன்னிங்களே, நைட்டு டிபன் வெளில சாப்பிடப் போறமா, இல்லை வீட்லயானனு கேட்டுகிட்டா அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி ஏற்பாடு செய்யலாமேன்னு போன் பண்ணேன்.”

ஒரு விநாடி தடுமாறி, “என்னால முடிவெடுக்க முடியலை. நான் ரொம்ப குழப்பத்தில இருக்கேன். உன் இஷ்டம் சாரதா” என்றான் ரகு.

முற்றும்

